

Nastupi hrvatskih tenisača na Davis cup natjecanjima

Šarić, Matko

Master's thesis / Diplomski rad

2015

Degree Grantor / Ustanova koja je dodijelila akademski / stručni stupanj: **University of Zagreb, Faculty of Kinesiology / Sveučilište u Zagrebu, Kineziološki fakultet**

Permanent link / Trajna poveznica: <https://um.nsk.hr/um:nbn:hr:117:037239>

Rights / Prava: [In copyright](#)

Download date / Datum preuzimanja: **2022-12-04**

Repository / Repozitorij:

[Repository of Faculty of Kinesiology, University of Zagreb - KIFoREP](#)

SVEUČILIŠTE U ZAGREBU
KINEZIOLOŠKI FAKULTET
(studij za stjecanje visoke stručne spreme
i stručnog naziva: profesor kineziologije,
magistar kineziologije)

Matko Šarić

**NASTUPI HRVATSKIH TENISAČA NA
DAVIS CUP NATJECANJIMA**

(diplomski rad)

Mentor:
prof.dr.sc. Boris Neljak

Zagreb, srpanj, 2015.

NASTUPI HRVATSKIH TENISAČA NA DAVIS CUP NATJECANJIMA

Sažetak:

Cilj ovog diplomskog rada je prikazati sve bitne događaje vezane uz Davis Cup reprezentaciju u proteklih sto godina. Diplomski rad započinje opisom nastanka i razvitka tenisa kao sporta te isticanjem najvažnijih ličnosti koje su zaslužne za promicanje tenisa, kao i osnivanja najvažnijeg ekipnog natjecanja u tenisu. U kasnijem djelu rada pozornost je usmjerena na povijest hrvatske Davis Cup reprezentacije od osnivanja prvih klubova pa sve do osvajanja ovog prestižnog natjecanja 2005. godine. Rad je podijeljen u tri bitna djela, a to su: 1. Davis Cup u razdoblju između dva rata – zlatne godine Davis Cupa, 2. Davis Cup od 1945. godine do 1990. godine i 3. Davis Cup od osamostaljenja do danas.

Ključne riječi: Povijest, Hrvatska, Davis Cup, Tenis

1. Uvod.....	4
2. Davis Cup.....	5
2.1.Dwight Filley Davis – čovjek s vizijom.....	5
2.2. Počeci Davis Cupa u Hrvatskoj.....	6
3. Stoljeće Davis Cupa u Hrvatskoj.....	7
3.1. Davis Cup u razdoblju između dva rata – zlatne godine Davis Cupa.....	7
3.1.1. Davis Cup prvijenac.....	7
3.1.2. Sazrijevanje darovitih u najvažnijem trenutku	8
3.1.3. Finale europske zone	9
3.1.4. Finale 1938.	10
3.1.5. Pobjednici 1939.	11
3.1.6. Međuzonsko finale s Australijom	13
3.1.7. Finale: Austrija – SAD 3:2	15
3.2. Davis Cup od 1945. do 1990.	15
3.2.1. Ponovo u polufinalu.....	15
3.2.2. Četvrti put u finalu Davis Cupa europske zone 1946.	18
3.2.3. Peti put u finalu 1947.	19
3.2.4. Polufinale u Zagrebu	20
3.2.5. Slavensko finale	20
3.2.6. Raspad zlatne generacije od 1949. do 1964.	22
3.2.7. U finalu europske grupe 1970.	24
3.2.8. Novi koncept natjecanja	25
3.2.9. Zadnje godine u sklopu Jugoslavije	26
3.3.Davis Cup od osamostaljenja do danas	26
3.3.1. Davis Cup od osamostaljenja do osvajanja	26
3.3.2. Pobjednici 2005.	30
4. Zaključak.....	33
5. Literatura.....	34

1. UVOD

Tenis je nastao od vrlo starih igara koje su bile prisutne u mnogim civilizacijama, primjerice u Egiptu, antičkoj Grčkoj, Rimu pa čak i među Indijancima. Glavni uzor tenisu bila je igra koja se isprva igrala pod trjemovima samostana zvana *jeu de paume*. Ista igra pojavila se na francuskom dvoru u 16.stoljeću. Mnogi francuski plemići i članovi kraljevske obitelji bili su pobornici ove igre, pa su gradili igrališta u svojim zamcima kako bi mogli uživati u najnovijem trendu. Francuski kralj Henrik II (1519.-1559.) dao je sagraditi igralište čiji je nacrt sačuvan u knjizi *Trattato del Giuoco Della Palla*, autora Antonia Scainoa, objavljenoj 1555. godine. Iznenadjuće je koliko sličnosti spomenuti nacrt ima s današnjim teniskim igralištem. Prva pravila o proizvodnji reketa i lopti te održavanja terena navodno je napisao Charles IX. (1550.-1574.).

U Engleskoj se igra prebacivanja lopte preko konopa pojavljuje u Srednjem vijeku i poznata je pod nazivom *real tennis*. Zanimljivo je da postoje zapisi iz 12. stoljeća koji savjetuju građanima da se bave ratničkim vještinama s određenom korišću (primjerice streličarstvom i mačevanjem) umjesto da igraju igru koja služi samo za razonodu.

Tenis su igrali u Pragu sredinom 16.stoljeća, kao i na dvoru carske Rusije u Petrogradu. Igrao ga je također car Rudolf II (1552.-1612.), a sredinom 17.stoljeća prenesen je u SAD.

Krajem 18.stoljeća *real tennis* gubi kraljevske povlastice u Engleskoj te se mnoge stare igre počinju igrati na koledžima i među širim društvenim slojevima. U to vrijeme počinje se koristiti naziv *lawn tennis*, koji se i danas koristi u Engleskoj.

Godine 1872. osnovan je prvi teniski klub u Leamingtonu – Lawn tennis Club, dok 1874. izlaze i prva pravila koja je napisao Clopton Wingfield. Nakon što ih je patentirao, Wingfield je dopunio naziv igre u *sphairistike or lawn tennis*.

2. DAVIS CUP

Davis Cup je svjetsko ekipno natjecanje, koje se održava redovito od 1900. godine, uz samo dva prekida (1915.-1918. i 1940.-1945.) za vrijeme svjetskih ratova. Povod za njegovo osnivanje bila je nakana da se izbjegne suparništvo u tenisu između SAD-a i Velike Britanije koje datira od samih početaka tenisa. Prvi službeni pokušaj da se suzbije suparništvo bila je ideja da se održi susret između SAD-a i Velike Britanije. Američki teniski savez uputio je 1897. godine poziv teniskom savezu Velike Britanije, ali se taj susret nikad nije održao zbog financijskih razloga – kako je to naveo teniski savez Velike Britanije.

Godine 1900. ponovno se iznosi ideja o takvom susretu. Ovoga puta predloženo je da se održi međunarodno natjecanje na kojem bi mogle sudjelovati sve zemlje koje su u to doba imale svoje nacionalne saveze. Istovremeno, u želji da izazove što veće zanimanje za takvo međunarodno natjecanje, istaknuti američki tenisač Dwight Filley Davis poklonio je veliki srebrni pehar obložen zlatom, težak 18 kg. Teniski savez Velike Britanije se odaziva pozivu i tako postaju prvi izazivači tog natjecanja 1900. godine u Bostonu. U prvom službenom dvoboju između dvije zemlje slavili su Amerikanci, a pobjede su ostvarili Dwight Davis, Holcombe Ward i Malcolm Whitman. Dvoboj je završio rezultatom 3:0, između ostalog i radi toga što trećeg dana jedan meč nije završen, a drugi nije niti odigran. Do 1904. godine Davis Cup je bio natjecanje isključivo između Velike Britanije i SAD-a. Od tada broj zemalja-sudionica stalno raste, te je zbog velikog interesa 1923. godine uveden sustav igranja po zonama: američka, europska zona te finalna inter-zona. Posljednja navedena služi kao kvalifikacijska veza za ulazak u zadnje kolo, Challenge Round, gdje se igra s pobjednikom iz prošle godine. Zbog daljnjeg porasta broja zemalja koje sudjeluju u ovom natjecanju, 1933. godine uvedene su i kvalifikacije u predsezoni. Izvorni sustav i pravilo, u kojem pobjednik iz prošle godine sudjeluje samo u završnom kolu natjecanja, provodi se do 1971. godine. Od 1973. godine u reprezentacijama sudjeluju i profesionalci, a od 1989. godine igra se tie-break, čime je onemogućeno igranje beskonačnih setova.

2.1 DWIGHT FILLEY DAVIS – ČOVJEK S VIZIJOM

Američki diplomat, reprezentativac SAD-a, odvjetnik, darovatelj Kupa koji je po njemu i dobio ime, Dwight Filley Davis rođen je 5. srpnja 1879. godine u St. Louisu, Missouri. Bio je finalist prvenstva SAD-a u pojedinačnom natjecanju, trostruki pobjednik u igri parova te finalist Wimbledonu u igri parova. Bio je kapetan i igrač američke reprezentacije koja je 1900. godine u Bostonu, u borbi protiv Velike Britanije, osvojila prvi Davis Cup. Nakon uspješnih sportskih postignuća, nastavlja s uspješnom političkom karijerom. Bio je gradski vijećnik u St. Louisu (1911.-1925.), službenik tadašnjeg predsjednika Coolidgea, tajnik u Ministarstvu rata, te ministar rata (1925.-1929.). Shvativši kako je Davis Cup postao najveće i najpopularnije natjecanje najboljih svjetskih reprezentacija, izjavio je kako mu je žao da njegov pokal nije u potpunosti od zlata. Na američkoj rang-listi Davis je bio drugi 1899. i 1900. godine, te treći 1901. godine.

2.2. POČECI DAVIS CUPA U HRVATSKOJ

Nagli porast zanimanja za teniski sport i porast broja klubova nametnuo je potrebu za osnivanjem vrhovnog teniskog foruma, koji će okupiti sve klubove, organizirati sekcije i uskladiti rad tenisača i teniskih klubova na nacionalnoj razini. Kao što u svojoj knjizi *Hrvatska Davis Cup* navodi Fredi Kramer, mjesec dana prije osnivačke skupštine toga foruma, 26. srpnja 1922. godine, tadašnje zagrebačke novine *Jutarnji list* donose pod naslovom *Osmutak tenis - saveza* sljedeću obavijest:

Razvitkom svega, pa i teniskog sporta, pokazala se potreba da se taj sport u interesu svoga daljnijega i zdravoga razvitka organizira u posebni savez. Iz tog razloga pozivaju se svi klubovi iz Jugoslavije, koji se bave teniskim sportom, da pošalju svoje delegate na pretkonferenciju, koja će se održavati dana 26. kolovoza u Zagrebu, dok će se konstituirajuća glavna skupština održavati drugi dan, to jest 27. kolovoza u Zagrebu. Mjesto, sat i program glavne skupštine javiti će se još pravodobno.

Sazivač: Tenis-sekcije

HSK Concordije, HAŠK-a i ZKD-a (Kramer, 2007, stranica broj 19).

Kao dodatak navodi se sljedeće: "Umoljavaju se sve novine u državi koje se interesiraju za sport, da ovu noticu preštampaju." (ibid)

Odaziv je bio dobar pa je osnivačka skupština održana, kako je i planirano, u svratištu Zlatna kruna, 27. kolovoza 1922. godine u Zagrebu, u Gajevoj ulici 12. Skupštini su prisustvovali predstavnici osam klubova, a za sjedište saveza odabran je Zagreb.

Klubovi koji su prisustvovali skupštini su sljedeći: 1.HAŠK (Hinko Würth, Leo Mosinger), 2.ZKD (dr. Orton Heinz, dr. Mirko Pandaković), 3.HSK Concordije (O. Prpić), 4.Lawnklub oficirskog doma Osijek (dr.Muačević), 5.Bjelovarski sportski klub (M. Vranković), 6.Tenis klub Karlovac (M. Vladarski), 7.UNITAS iz Nove Gradiške (M. Matoković), 8.Tenis klub Novi Sad (V. Flamann)

Glavne ovlasti Saveza bile su nadzor nad ispravnim primjenjivanjem pravila igre i natjecanja, kao i ustanovljavanje i mijenjanje istih, određivanje rokova za održavanje turnira, održavanje međunarodnih veza, organiziranje saveznih i reprezentativnih natjecanja, te odlučivanje o ostalim pitanjima vezanim uz tenis. U to vrijeme osjećala se potreba za teniskom literaturom, pa je JTS 1925. godine izdao i prvi teniski priručnik, tiskan u zagrebačkoj tiskari *Albrecht*, koji se pokazao kao koristan izvor informacija.

Kao što je već ranije spomenuto, za povijest našeg tenisa značajna je 1926. godina, kada je Hrvatska prvi put prijavljena za sudjelovanje u najvećem teniskom natjecanju na svijetu – Davis Cupu. Štoviše, već 1927. godine odigran je prvi Davis Cup susret u Hrvatskoj. Svi mečevi odigrani su na terenu HAŠK-a u Zagrebu, na prostoru gdje se danas nalazi zapadna tribina stadiona Dinamo u Maksimiru. Riječ je o susretu između Jugoslavije i Indije,

u kojem je pobijedila reprezentacija Indije rezultatom 3:0. Zbog vremenskih uvjeta, preostale dvije utakmice nisu odigrane.

Nakon spomenutog susreta, još su dvije Davis Cup utakmice odigrane na stadionu HAŠK-a (Finska i Španjolska), a 1931. godine utakmicom protiv Japana otvara se novi stadion na Šalati. Od tada se svi mečevi Davis Cupa u Hrvatskoj održavaju na stadionu Šalata.

Od 1927. do danas u Hrvatskoj je odigrano 60 utakmica, dok je na prostorima bivše Jugoslavije do 1991. godine odigrano ukupno 17 utakmica u Beogradu, Novom Sadu, Sarajevu i Skoplju, što najbolje pokazuje da je Davis Cup i s igračke i s organizatorske strane bio pretežito hrvatski događaj.

3. STOLJEĆE DAVIS CUPA U HRVATSKOJ

Prošlo je gotovo sto godina otkako Hrvati kao igrači ili organizatori Davis Cupa sudjeluju u tom najpopularnijem momčadskom natjecanju. Čitavo navedeno razdoblje možemo podijeliti u tri dijela, koja ćemo kasnije detaljno obraditi u nastavku rada. Riječ je o sljedećim dijelovima:

- 3.1. Davis Cup u razdoblju između dva rata – zlatne godine Davis Cupa
- 3.2. Davis Cup od 1945. godine do 1990. Godine
- 3.3. Davis Cup od osamostaljenja Republike Hrvatske do danas

3.1. DAVIS CUP U RAZDOBLJU IZMEĐU DVA RATA – ZLATNE GODINE

3.1.1. DAVIS CUP PREVIJENAC

U razdoblju između dva rata Hinko Würth odigrao je važnu ulogu u samim počecima teniskih uspjeha kao reprezentativac i prvi izbornik naše Davis Cup reprezentacije. Bio je član reprezentacije koja je od 20. do 22. svibnja 1927. godine nastupila u Zagrebu protiv Indije. Würth je u reprezentaciju pozvao višestrukog Jugoslavenskog prvaka Nikolu Antolkovića te Đorđa Djundjerskog i Ivana Balaša, dok je kao četvrtog člana nakon višednevnih priprema odredio sebe.

U prvom dvoboju najbolji indijski tenisač Presada bio je bolji od Djundjerskog 6:2 7:5 6:2, a Fyze je bio bolji od Balaša 6:4 6:2 6:1. Drugoga dana natjecanja Indijci u igri parova opet nadigravaju naše reprezentativce 6:1 6:2 6:4. Zbog kiše preostala dva meča nisu odigrana.

Kramer u već spomenutoj knjizi *Hrvatska Davis Cup* navodi fotoreportažu iz revije *Svijet*, koja je objavila nekoliko fotografija s prvog Davis Cupa. Na fotografijama su prikazani mečevi Djundjerskog — Prasade i Balaša — Fyze, uz sljedeće rečenice:

U subotu, 21.o.m. započele su na igralištu HAŠK-a Davis Cup utakmice Jugoslavija — Indija. Jugoslaviju su zastupali Djundjerski i Balaš, a Indiju Prasade i dr.Fyzee. Nažalost je vrijeme onemogućilo da se te vanredno lijepe igre dovrše i tako su te utakmice nakon triju pobjeda, odlučene i završene u korist Indijaca. Indijski igrači oduševljeni gostoprimstvom i izgledom Zagreba, otputovali su s našim Djundjerskim na veliki turnir Francuske u Pariz. (Kramer, 2007, stranica broj 34).

Važno je spomenuti da su naši reprezentativci ostvarili prvu pobjedu u Davis Cupu pod vodstvom iskusnog Hinka Würtha, 2. i 3. svibnja 1930. godine u Beogradu protiv reprezentacije Švedske, rezultatom 3:0

3.1.2. SAZRIJEVANJE DAROVITIH U NAJVAŽNIJEM TRENUTKU

Godine 1936. ždrijeb u Davis Cupu hrvatskim predstavnicima bio je sve samo ne lagan, jer su im protivnici bili najjače reprezentacije Europe. U prvom kolu protivnik nam je bila Čehoslovačka, koja je prethodne godine bila finalist europske zone, a zatim se igralo protiv Francuske, koju su mediji unaprijed proglašavali pobjednikom. Naš izbornik, ing. Fedor Malančec, odredio je za pojedinačne igre Franju Punčeca i Josipa Paladu, a za igru parova Franju Kukuljevića i Dragutina Mitića.

Za reprezentaciju Francuske igrali su Cochet, Lacoste, Borotra i Brugnon. Mediji su njihovu reprezentaciju nazivali *francuski mušketiri* i očekivali su sigurnu pobjedu, što naš uspjeh nad tako jakom reprezentacijom čini još značajnijim.

Posljednjem treningu naših igrača prisustvovao je i trener francuske reprezentacije, bivši najbolji igrač svijeta Henry Cochet. Nakon našeg treninga, Cochet izjavljuje da su "Jugoslaveni sjajan materijal. Na treningu su igrali odlično, no ja ipak vjerujem u našu pobjedu, jer smatram da su naši igrači iskusniji. Ipak, morat će dati sve od sebe, ukoliko ne žele iznenađenja." (Kramer, 1973, Desetljeća našeg tenisa, stranica broj 69).

Izvadak iz lista *Paris Souir* donosi intervju s francuskim prvakom Christianom Boussusom uoči meča s Jugoslavijom:

Susrećemo se sa Jugoslavenima koji su kao momčad nepoznati pariškoj publici. Ne bismo smjeli ovoj utakmici pristupiti bezvoljno. Palada, a naročito Punčec, dva su izvanredno tvrda krokodila. (. . .) Naš je položaj svakako povoljniji ali ne treba zaboraviti da je momčad koja je pobijedila Čehoslovačku, iako bez Menzela, sigurno vrlo opasna. (Kramer, 1973, Desetljeća našeg tenisa, stranica broj 69).

U prvom susretu sastali su se Palada i Bossus. Naš reprezentativac osvaja prvi set s rezultatom 6:2, osvojivši bez ikakvih problema 4 gema za redom. Drugi set bio je identičan prvome, ali u korist Francuza. Treći set osvojio je naš reprezentativac koncentriranom igrom i promjenama tempa. U četvrtom setu Palada nastavlja s istom taktikom te kratkim loptama umara Francuza i dolazi do prvog boda za našu reprezentaciju, rezultatom 6:2 2:6 6:3 6:2.

U drugoj igri sastali su se Franjo Punčec i Destrema. Prvi set osvaja Punčec rezultatom 6:3. Drugi set osvaja Francuz rezultatom 6:2. Treći set bio je odlučujući za čitav meč koji

osvaja Francuz rezultatom 7:5. Četvrti set dobiva Punčec za samo 12 minuta, što mu je pošlo za rukom zbog oštih dijagonala kojima je doslovno *probijao* protivnika. U odlučujućem setu tempo koji je Punčec nametnuo u prethodnom uzeo je svoje, te nakon duge borbe Francuz osvaja set i meč rezultatom 9:7.

Drugog dana susreta, naš par Kukuljević — Mitić pružio je odličan otpor jednom od najboljih parova na svijetu, Borota — Bernard, te tek nakon dva i pol sata igre izgubio rezultatom 8:6 7:5 4:6 3:6 6:2.

U prvom meču trećeg dana Palada je odličnom taktikom, pasing-shotovima i lobovima svladao Destremu u četiri seta 6:1 1:6 8:6 6:4.

U odlučujućem meču vodila se velika borba za konačnu pobjedu. Bossus je vodio s 2:1 u setovima, imao 5:4 u četvrtom i dvije meč lopte. No, Punčec u tim trenucima pokazuje svoju kvalitetu i odlučnost, spašava meč lopte i dobiva taj gem. Nakon toga, Punčec počinje igrati bez greške. Traži slabe točke u igri umornog protivnika i osvaja četvrti set. U petom setu poveo je rezultatom 4:1, priveo meč kraju te odnio konačnu pobjedu rezultatom 3:2 u setovima i 3:2 u mečevima za Hrvatsku.

Na putu do finala europske zone naši su reprezentativci u Beču svladali Austriju 4:1.

Povratak naših reprezentativaca u Zagreb dugo se pamtio po iznimno svečanom dočeku. Nepregledna masa dočekala je naše tenisače na zagrebačkom kolodvoru uz burne ovacije, a u neopisivoj gužvi navijači su iznijeli tenisače na ramenima. Povorka kreće preko Zrinjevca do centra grada, zasipana cvijećem i navijanjem brojne mase ljudi.

3.1.3. FINALE EUROPSKE ZONE

Dugo očekivano finale između Jugoslavije i Njemačke počinje 10. srpnja, a dvoboj se igrao na zagrebačkoj Šalati. Prvi protivnici bili su Palada i Cramm. Dvoboj započinje pažljivo i polako, ali Palada uspjeva povesti sa 3:0 u prvom setu. Nakon slabijeg ulaska u meč, Cramm počinje igrati sve bolje i agresivnije te uzima prvi set rezultatom 6:4. Palada je u drugom setu previše oscilirao u igri. Na mahove je igrao dobro, ali većinom je bio nesiguran, zbog čega i drugi set uzima Cramm rezultatom 6:2. Treći set Cramm otvara izvrsnom igrom te u želji da što prije završi meč vodi našeg reprezentativca rezultatom 5:1. U tom razdoblju igre Palada počinje igrati na sve ili ništa i hrabro ulazi u završnicu meča što mu donosi obrat u igri. Nošen oduševljenjem i navijanjem s tribina ipak uspijeva dobiti treći set rezultatom 8:6. U idućem setu Cramm ne posustaje s dobrom igrom i osvaja zadnji set rezultatom 6:2

U drugom meču protiv Hennera Henkela nastupa naš najbolji reket — Franjo Punčec. Od našeg se tenisača puno očekivalo, ali je Punčec u potpunosti razočarao u meču, dok je Henkel na Šalati pokazao svoj najbolji tenis i pobijedio rezultatom 6:1 6:2 6:4.

Nakon opisanog meča, Henner Henkel izjavljuje kako je "u Zagrebu bila tropska vrućina u kojoj je Punčec bio žrtva takve usijane atmosfere". (Kramer, Desetljeća našeg tenisa, stranica broj 79).

Drugog dana dvoboja Njemački par Cramm - Henkel pobijedio je Kukuljevića - Mitića rezultatom 8:6 4:6 6:3 4:6 6:3. Po svakom potezu vidjelo se da su Nijemci izvrsno uigrani te da su zasigurno jedan od najboljih parova na svijetu u to vrijeme.

Preostala dva meča nisu odigrana zbog kiše, ali borbe u Davis Cupu 1936. godine jasno pokazuju da se reprezentacija Hrvatske svrstala među sam vrh svjetskog tenisa. Nakon zapaženih nastupa za reprezentaciju, naši igrači dobivaju pozive za najjače svjetske turnire, na kojima su svojom igrom višestruko potvrdili stečeni ugled.

3.1.4. FINALE 1938.

Prva reprezentacija protiv koje je Hrvatska igrala 1938. godine ponovno je bila Čehoslovačka. Ovog puta igralo se u Zagrebu. Prvi meč igrali su Hecht i Punčec. Pobjedu odnosi naš tenisač u tri seta 7:5 6:3 6:3. U drugome meču Merzel je pobijedio Paladu i izjednačava na 1:1.

Drugoga dana igraju se parovi. Merzel i Cejnar pobijedili su Punčeca i Mitića 3:1 u setovima.

Trećeg dana na teren izlaze Punčec i Merzel. Svjestan odgovornosti i težine borbe koja ga je očekivala, naš tenisač ulazi u meč vrlo nervozno i gubi prvi set rezultatom 6:3. Nakon toga dolazi do potpunog preokreta u igri. Punčec počinje igrati odlično, precizno i agresivno. Podržan stalnim bodrenjem s tribina, Punčec razbija igru Merzela dubokim loptama iz kuta u kut igrališta. Nakon dobrog prvog seta, Merzel je u iduća tri uspio osvojiti samo pet gemova. Izgubio je rezultatom 3:6 6:2 6:2 6:1.

U posljednjem dvoboju sastaju se Mitić i Cejnar. Vodila se velika borba za svaki poen. Gost osvaja prvi set, ali je naš igrač izjednačio dobrom igrom u drugom setu. Treći set dobiva Cejnar te time dovodi Čehoslovake bliže pobjedi. Nervoja i neizvjesnost dosegle su vrhunac kada su Merzel, Hecht i dr. Bertl dulje nego što je uobičajeno savjetovali svoga sunarodnjaka kako igrati. Mitić je zaigrao sigurno i energično te nije dozvolio Cejnaru da nametne svoj način igre na mreži. Set završava rezultatom 6:2 za našeg tenisača. U odlučujućem setu Mitić je brzo poveo rezultatom 2:1, no tada Cejnar traži prekid meča zbog mraka. Vrhovni sudac Thompson nije na to htio pristati, što je dovelo do dugotrajnog objašnjavanja oko odluke pri kojoj je sudac ostao do kraja. Susret se po odluci suca trebao nastaviti, što Čehoslovaci odbijaju. Dolazi do prekida susreta, o čemu je odmah obaviješten FILT. Sljedećeg dana FILT šalje dopis u kojem je Jugoslavija proglašena pobjednikom.

Opisani incident pomutio je odnose s Čehoslovacima na kraće vrijeme, no zahvaljujući dobroj volji oba Saveza, ratna sjekira ubrzo je zakopana.

Nakon prvog kola naši igrači odigrali su još tri susreta kako bi došli do drugog finala europske zone. U drugom kolu igrali su protiv Engleske u Zagrebu, koju smo pobijedili rezultatom 5:0. Treće kolo također je odigrano u Zagrebu protiv reprezentacije Švedske, koju su pobijedili rezultatom 4:1. U četvrtom kolu igraju protiv Belgije u Bruxellesu i pobjeđuju rezultatom 5:0.

Iz Bruxellesa naši igrači odlaze za Berlin na finalni meč protiv Njemačke. Zbog dugog putovanja, publike, terena i novih lopti na koje naši igrači nisu bili naviknuti, Njemci su bili u prednosti.

U prvom dvoboju Punčec je superiornom igrom nad Henkelom doveo našu reprezentaciju do prve pobjede. *Pregazio* je tada trećeg igrača svijeta pred domaćom publikom, ne dozvolivši mu da osvoji iti jedan set.

U sljedećem dvoboju nastupili su Palada i Metax. Naš tenisač pobjeđivao je Metaxa i prije, ali toga dana pobjeda mu nije pošla za rukom. Nakon osvojenog prvog seta Palada je popustio u igri, dozvolivši Metaxu da odnose pobjedu rezultatom 3:2 u setovima.

Ništa uspješnija nije bili niti igra parova. Punčec i Kukuljević osvajaju prva dva seta protiv Henkela i Metaxa rezultatom 6:1 9:7 te uspijevaju povesti u trećem setu rezultatom 4:0. Međutim, Nijemci dobivaju šest gemova za redom i iduća dva seta rezultatom 6:4.

Trećeg dana Henkel je svladao Paladu s 3:0, kao i Kukuljević Redla u zadnjem dvoboju.

Poraz u Davis Cupu donosi podijeljena mišljenja domaćih i stranih medija. Oduševljeni igrom našeg Punčeca, strani mediji prikazuju njegovu pobjedu nad tada trećim igračem svijeta kao pravu senzaciju. S druge strane, u našim novinama prozivaju kapetana dr. Mullera, zamijerajući mu na taktici i odabiru igrača po danima natjecanja. Najviše mu se zamjerilo što prvoga dana nije igrao Kukuljević. Poraz, ali i neopravdani napadi, pridonijeli su preranom povlačenju dr. Mullera iz svake aktivnosti u teniskoj organizaciji, čime ne postiže svoj konačni cilj – osvajanje Davis Cupa.

3.1.5. POBJEDNICI 1939.

Prvi protivnik naše reprezentacije 1939. godine bila je Irska. Susret je održan u Zagrebu na Šalati, a završava pobijedom naših tenisača 5:0.

U idućem kolu igrali smo protiv Mađara u Budumpešti, od 13. do 15. svibnja. Prvi dvoboj igraju Mitić i Gabory. Nakon dramatične borbe u pet setova pobjedu odnosi naš tenisač. Drugi dvoboj igraju Punčec i Asboth. Mađar dobiva prvi set sa 7:5, nakon čega je Punčec uspio izjednačiti, uzevši drugi set sa 6:4. U trećem setu igra se gem za gemom do 6:5 za Asbotha, kada sudac prekida meč zbog odmaklog vremena. Sljedeći dan Punčec otvara nastavak dvoboja vrlo nervozno i gubi set sa 7:5. U četvrtom setu Asboth opet ostvaruje prednost, ali Punčec se uspijeva sabrati te osvaja četiri gema za redom. Nakon toga Mađar počinje igrati bolje te u napetoj završnici ipak osvaja set i meč s rezultatom 11:9.

U igri parova Asboth i Gabory uspijevaju povesti u prvom setu protiv Punčeca i Mitića, ali u nastavku naši tenisači poletnom igrom dobivaju šest gemova za redom i osvajaju set sa 6:1. Drugi set dobivaju Mađari rezultatom 6:4, dok se u trećem setu vodi prava bitka za vodstvo u kojoj požrtvovnost i borbenost naših igrača dolazi do izražaja te osvajaju set sa 6:2. Odlučujući set za naše je tenisače pun preokreta, ali ipak uspijevaju donijeti pobjedu rezultatom 7:5 te Jugoslavija vodi s 2:1. Kapetan naše reprezentacije, Anton Dembić, odlučio

je ostaviti Mitića da igra meč protiv Asbotha i nije pogriješio. Mitić pobjeđuje u četiri seta i osvaja odlučujući treći bod.

Sljedeći protivnik bila nam je reprezentacija Italije u Milanu. Ovoga puta kapetan reprezentacije je dr. Mladen Pavlica, koji se odlučio za dobru taktiku ne promijenivši momčad koja donosi pobjede. Mitić je izgubio oba pojedinačna meča dok je Punčec pobjedio u pojedinačnom dvoboju. U parovima pobjeđujemo 3:0. U odlučujućem dvoboju sastaju se Punčec i Canapele. Talijan počinje meč brzo i riskantno. Našem tenisaču potrebno je odigrati 24 gema kako bi osvojio prvi set. U nastavku je iscrpljeni Talijan samo vraćao lopte i Punčec dolazi do vodstva od 2:0 u setovima. Treći set pripada Talijanu koji je počeo igrati odlično, ali na kraju je umor odigrao veliku ulogu i Punčec osvaja odlučujući set i treći bod za Jugoslaviju.

U polufinalu europske zone igrali smo protiv Belgije koju smo godinu ranije pobijedili bez izgubljenog meča. Ovaj put, u Zagrebu, Belgijanci su igrali mnogo bolje. Punčec i Mitić dovode Jugoslaviju do vodstva od 2:0, a zatim su poraženi u igri parova te treći dan Mitić gubi u pojedinačnoj konkurenciji i Belgija izjednačava na 2:2. Punčec se opet iskazao kada je bilo najpotrebnije i u najvažnijem je meču svladao Greelhandu sa 6:3 8:6 6:3. Ovom pobjedom Jugoslavija se treći put kvalificirala za finale europske zone, gdje je ponovno trebala igrati s reprezentacijom Njemačke.

Iako su ulaznice za igru protiv Njemačke bile relativno skupe (najjeftinija karta koštala je tadašnjih 20 dinara), odaziv publike bio je vrlo velik te je stadion na Šalati bio ispunjen gotovo do zadnjeg mjesta. 28. srpnja 1939. godine bio je vrlo ugodan dan za igru. Točno u 14.20 sati na teren izlaze Franjo Punčec i Rolf Gopfret. Igra počinje nakon desetominutnog zagrijavanja, odnosno u 14.30 sati. Mladom Nijemcu ovo je bio prvi nastup za reprezentaciju, ali je u igru ušao smjelo i ofenzivno. Istrčavao je na mrežu i pokušavao uzdrmati našeg tenisača brzim servisima. Nijemac vodi s 3:0 kada Punčec preuzima inicijativu i dobiva prvi set sa 6:3. U nastavku dvoboja Punčec je odlično reagirao na Gopfretove izlaske na mrežu. Precizno i snažno je vraćao lopte paralelama i nizao poene. U drugom setu Nijemac osvaja samo jedan gem. Treći set je trajao svega 7 minuta, dok je cijeli meč trajao samo 45 minuta.

Rezultat na 1:1 izjednačava Henkel, a u igri parova pobjedu opet odnose Nijemci, s rezultatom 3:2 u setovima.

Trećeg dana na teren izlaze Punčec i Henkel, koji je ujedno i najbolji njemački igrač. Prvi set traje nešto više od sat vremena te pripada našem prvaku s 10:8. U drugom setu vodi se bitka za svaki poen, ali teško da možemo reći kako je riječ bila o lijepoj igri, s obzirom da nijedan igrač nije tada pokazao svoje prave mogućnosti. Punčec osvaja i drugi set sa 6:3, a treći sa 6:0.

Ovom pobjedom Jugoslavija je postala prvak europske zone. Trijumf iz 1939. godine bio je zasluga i uspjeh našeg saveza, koji je nakon samo 17 godina postojanja uspio od male, u tenisu nepoznate zemlje, zahvaljujući izuzetnoj generaciji igrača, stvoriti velesilu i postići uspjeh kakav do tada nije zabilježen niti u jednom našem sportu.

3.1.6. MEĐUZONSKI FINALE S AUSTRALIJOM

Pobjeda u finalu donijela nam je pravo da se kao prvaci Europe borimo u međuzonskom finalu Davis Cupa s Australijom. Naši reprezentativci morali su na put preko Oceana, u Ameriku, gdje ih je čekao susret s dotad najopasnijim protivnikom. Izgledi nam nisu bili veliki, jer su za Australiju u to vrijeme igrali Jack Bromwich i Adrian Quist, obojica igrači svjetske klase. Na rang-listi najboljih tenisača svijeta za 1938. godinu Bromwich je bio drugi iza Budgea, a Quist šesti. Australaska reprezentacija kotirala je u ono vrijeme više od pobjednika Davis Cupa za 1938. godinu — reprezentacije Amerike. Brodom *Evropa* naši su igrači, pod vodstvom predsjednika Jugoslavenkog teniskog saveza dr. Drage Čopa, stigli iz Bremena u New York. Međuzonsko finale igralo se na igralištu Longwood Cricket Cluba kraj Bostona. Usprkos srčanoj borbi naši su igrači u tom susretu pobijeđeni s 1:4. Jedini bod za Jugoslaviju osvojio je u to vrijeme najbolji tenisač Europe, Franjo Punčec. U vrlo lijepoj igri pobijedio je Bromwicha sa 6:2 8:6 O:6 6:2, što je u svijetu tenisa imalo senzacionalan odjek.

U knjizi *Desetljeća našeg tenisa* Fredi Kramer navodi isječak iz novina *The New York Times* o pobjedi Punčeca nad Bromwichem:

Snažni Jugoslaven, valovite kose, koji je zajedno s ostalim članovima Jugoslavenke Davis Cup momčadi doputovao parobrodom u USA, izašao je danas na Sheafe Memorial Stadium longwoodskog Cricket Cluba i pobijedio igrača, za kojeg se vjerovalo da će zauzeti mjesto Donalda Budgea, kao svjetski amaterski prvak. U najuzbudljivijoj borbi, koju smo ove sezone gledali na Centre-court, Franjo Punčec pregazio je Johna Bromwicha u četiri seta, pa je Jugoslavija s neodlučenim omjerom završila prvi dan borbe u međuzonskom finalu, koji će odrediti, tko će izazvati USA u borbi za Davisov pehar. (. . .) Punčecova pobjeda postignuta je u jednoj od najvećih ekshibicija oštih udaraca. Snažni Jugoslaven udarao je lopte silnom brzinom s obje strane, šaljući ih sasvim blizu crta i prisiljavajući Bromwicha da trči po igralištu, dok ga on ne zaustavi završnim odbojnim udarcem. (. . .) Ono što je najzapaženije u Punčecovoj pobjedi jest činjenica da je on svoj uspjeh postigao isključivo igrom s osnovne linije. Jedva dvanaest puta došao je u tom matchu svojevrijem na mrežu, a u prvom setu izveo je samo dva volleyja. (. . .) Punčec je bio silno miran kod izvođenja passing udaraca, a svoje drop shote izvodio je upravo sjajno, pa mu i nije bilo potrebno da ide na mrežu, iako je kasnije pokazao da mu je i volley vrlo dobar. (Kramer, 1973, stranica broj 95).

U susret između Punčeca i Bromwicha, treba istaknuti da je naš igrač dobio treći gem s četiri uspješno završena poena (dva od njih drop shotovima, koje je Bromwich zapucao), što je gledalište glasno pozdravilo. Bromwich je zatim dobio četiri gema bez gubitka poena, a nakon toga razvila se ogorčena borba za peti gem, u kojem je šest puta dolazilo do izjednačenja, ali je Punčec na kraju bio bolji. Nakon toga, više ga ništa nije moglo zadržati da osvoji još tri gema, a time i prvi set. Bromwich je očito bio zabrinut. Jednostavno nije znao kakvu bi taktiku primijenio protiv Punčecovih oštih i ofenzivnih udaraca. Na početku drugog seta njegovi su izgledi postali još slabiji. Izgubio je prvi gem, a zatim i drugi, mijenjao je u toku te igre dva puta reket, međutim ništa mu nije pomoglo. Griješio je sve više, pa je Punčec poveo s 3:0. Kada je Bromwich već pomišljao da je sve izgubljeno, Punčec je iznenada posustao, vjerojatno izmoren prebrzim tempom, i prepustio protivniku inicijativu.

Dvadesetogodišnji Bromwich iskoristio je priliku te zaigrao sigurnije, što je izmijenilo opću sliku na terenu u njegovu korist. Poveo je s 5:4. No, Punčec se nije predavao. Pribrao se i nastavio ponovno jakim tempom. Sjajnim drop shotom i jednim drop volleyjem uspio je izjednačiti, a zatim i dobiti set.

Nakon što je poveo s 2:0 u setovima, Punčec je dozvolio da glatko izgubi treći set, kako bi predahnuo i skupio snage za završetak. Poslije odmora Bromwich je u četvrtom setu ponovno zaigrao dobro, tjerajući protivnika iz kuta u kut. Istrčavao je često na mrežu i poveo sa 2:1. Štoviše, nedostajao mu je još samo jedan poen da povede s 3:1. No, Punčec je ipak uspio dobiti taj gem. Forsirao je sve više udarce s osnovne linije, pa je Bromwich morao napustiti svoju prijašnju taktiku i izmjenjivati s njim duge lopte. Kod stanja 1:2 naš je igrač postigao za redom pet gemova. Dobio je set sa 6:2, a time i meč.

Analiza susreta Punčec — Bromwich pokazala je da je Punčec postigao skoro dvostruko više poena od Bromwicha. U tri seta koja je dobio, naš je igrač zabilježio 35 direktnih poena, a njegov protivnik samo osam. Publika toga grada imala je tako prilike vidjeti kako je naš prvak, ne posustajući niti jednog trenutka pred veličinom svog protivnika, zaslužno pobijedio. Iako smo susret s Australijom izgubili, ostavili smo vrlo dobar dojam.

U igri parova samo su Kukuljević i Punčec bili dorasli protivnici Bromwichu i Quistu, iako ih nisu mogli značajnije ugroziti. Posljednjeg dana tog velikog susreta Punčec nije igrao. Umjesto njega dr. Drago Čop postavio je Kukuljevića. Najprije je Mirić pobijeđen od Bromwicha, a onda se to isto dogodilo i Kukuljeviću, kojeg je svladao Quist. Kukuljević je, međutim, pružio lijep otpor jakom Australcu, dok je Mirić protiv Bromwicha bio u vidno podređenom položaju, jer mu se slavni šampion odmah nametnuo svojom igračkom veličinom i znanjem. Da je Mirić kojim slučajem uspio protiv Bromwicha, odlučnu petu partiju protiv Quista sigurno bi igrao Punčec, što bi vjerojatno bio i naš konačan uspjeh, s obzirom na njegovu tadašnju izvrsnu formu. Međutim, vidjevši Mirićev poraz, dr. Čop je postavio Kukuljevića, poznatog po vrlo dobrim igrama protiv Amerikanaca i Australaca.

Bez obzira na poraz, utakmica u Bostonu mnogo je koristila našem tenisu, jer je jačinu i kvalitetu naših igrača, pogotovo Franje Punčeca, nakon Europe upoznala i Amerika. Rezultat od 1:4 bio je više nego zadovoljavajući, barem ako ga uspoređujemo s rezultatom Njemačke iz prethodne godine. Naime, Njemačka je godinu dana prije u međuzonskom finalu pobijeđena od Australije s čistih 5:0, a njezini igrači nisu u toku čitavog susreta postigli ni jedan jedini set.

Pobjednik međuzonskog finala Davis cupa, reprezentacija Australije, igrala je 2., 3. i 4. prosinca 1939. godine u Forest Hillsu protiv Amerike i nakon punih dvadeset godina uspjela ponovno osvojiti najveći teniski trofej. Od 1919. godine, kad su Australci posljednji put bili pobjednici Davis cupa, dominirali su Amerikanci, Francuzi, Englezi i ponovno Amerikanci. Stoga je bila razumljiva radost pobjednika, koji su nakon mnogo godina čekanja opet bili najbolji. Australci su to i zaslužili, jer su u ono vrijeme imali najbolju momčad i najveći izbor igrača, te široku bazu mladih talenata. Australaska rang-lista iz tog vremena bila je: 1. Bromwich, 2. Quist, 3. Hopman, 4. Crawford, 5. Filchrist, 6. Mac Grath, 7. Schwarz, 8. Brodle, 9. Long i 10. Turnbull.

3.1.7. FINALE: AUSTRALIJA - SJEDINJENE AMERICKE DRZAVE 3:2

Finale koje se igralo između Australije i SAD-a donijelo je sljedeće rezultate:

1. J. E. Bromwich — R. L. Riggs 4:6, 0:6, 5:7, 0:1.
2. A. K. Quist — F. Parker 3:6, 6:2, 4:6, 6:1, 5:7, 0:2.
3. J. E. Bromwich, A. K. Quist — Kramer, J. Hunt 5:7, 6:2, 7:5, 6:2, 1:2.
4. J. E. Bromwich — F. Parker 6:0, 6:3, 6:1.
5. A. K. Quist — R. L. Riggs 6:1, 6:3, 3:6, 6:4, 3:2.

Australci su pehar i naslov neslužbenih prvaka svijeta držali nakon toga punih sedam godina, jer je zbog Drugog svjetskog rata natjecanje za Davis Cup bilo prekinuto, a naši su tenisači iz istih razloga sedam godina bili prvaci Europe. Zbog rata u jednom dijelu Europe, cijeli je sport, pa tako i tenis, zapao 1940. godine u krizu. Mnoge važne međudržavne teniske priredbe bile su otkazane do daljnjeg.

3.2. DAVIS CUP OD 1945. DO 1990.

Nakon rata se nastavljaju održavati teniska natjecanja, a naši predstavnici zbog prijašnjih uspjeha imaju pravo sudjelovati u poluzavršnici europske zone.

3.2.1. PONOVRNO U POLUFINALU

Uspjeh u Pragu nad Čehoslovačkom donio je našim igračima Franji Punčecu, Dragutinu Mitiću i Josipu Paladi pravo da nakon deset godina ponovno igraju u polufinalu Davis Cupa europske zone, i to protiv Francuske u Parizu na čuvenom centralnom terenu Roland Garrosa. Drugi polufinalni susret Švedska - Belgija odigran je u Stockholmu. Francuska je prije polufinala s hrvatskim tenisačima eliminirala Švicarsku i Irsku, Belgija Kinu, a Jugoslavija Egipat i Čehoslovačku. I dok je ishod utakmice u Stockholmu bio predvidiv jer su domaći igrači Bergelin i Johanson bili veliki favoriti, susret u Parizu izazvao je veliko zanimanje u svijetu. Znalo se da su Francuzi u svojoj momčadi imali prve poslijeratne pobjednike Roland Garrosa i Wimbledonu, Marcela Bernarda i Yvona Petru, a naša momčad posljednjih godina rata nije uopće prelazila granicu. Franjo Punčec, prvi reket, nije trenirao niti nastupao, no bio je i te kako poznat kao najbolje rangirani europski igrač uoči rata, dok je na svjetskoj ranglisti bio odmah iza Amerikanca L. Roberta Riggsa, te Australaca Johna Bromwicha i Adriana Quista.

U Parizu su se trebale sastati dvije ravnopravne momčadi, u ono vrijeme najjače u Europi. Pred sam susret ipak se činilo da su Francuzi u boljem položaju, a njihov tisak, koji je tom teniskom događaju dao veliki publicitet, bio je vrlo optimistički raspoložen. Gotovo sa sigurnošću prognozirali su pobjedu Francuske, dok je mogućnost iznenađenja, prema mišljenju francuskih teniskih komentatora, bila sasvim isključena. I slavni Henry Cochet je u listu *Record* prognozirao pobjedu *trikolora*, pritom istaknuvši:

Neće to biti lak posao. Mnogi strepe od Mitića, čija je vrijednost utvrđena u Pragu. No, ja vjerujem u Yvona Petru, a ukoliko Pellizza opet stekne sigurnost koja mu je toliko nedostajala u meču sa Švicarskom, Punčec će u njemu imati jakog protivnika, koji bi ga mogao i pobijediti. Igra parova naše je najjače oružje pa na temelju svega toga s pouzdanjem i vedrinom očekujem da Francuska ove godine osvoji prvenstvo Europe. (Kramer, 1973, Desetljeća našeg tenisa, stranica broj 102).

Yvon Petra, prvi reket Francuske, bio je još veći optimist, smjelo izjavivši da će Francuzi "pobijediti Jugoslaviju s 4:1!"

Športski Pariz proživljavao je ponovno, kao i prije deset godina, uzbuđljive trenutke. Dobro su se sjećali njihove tužne priče i poraza s hrvatskim tenisačima 1936. godine. Roland Garros, prekrasan stadion u Boulognonskoj šumi, bio je poprište velike teniske borbe. Francuska se spremala da prvacima Europe oduzme naslov. Pariz je bezbrižno očekivao 9. srpnja, početak utakmice Jugoslavija - Francuska. Na širokim pariškim bulevarima ukusno izrađeni plakati reklamirali su spomenuti susret, dok su iz aviona bacani leci. Ulaznice su unaprijed rasprodane. Ljubitelji tenisa u glavnome gradu Francuske htjeli su pozdraviti svoje ljubimce, prve poslijeratne pobjednike Roland Garrosa i Wimbledona.

Prvi su u arenu ušli naš Dragutin Mitić i Yvon Petra — najbolji francuski predstavnik. Početak toga toliko dugo očekivanog susreta popratila je kiša, pa je teren poslije pola sata bio sasvim mekan i klizav. Igra je bila vrlo izjednačena i odluka je trebala pasti tek u petom setu. Mitić je vodio s 3:2. U jednom trenutku, poslao je Petri izvrsnu, dobro *zarezanu* loptu, koju je Petra jedva sustigao i zatim vratio. Lopta je pritom udarila u gornji rub mreže, ali je ipak pala na Mitićevo polje. To je demoraliziralo našeg igrača, koji je naglo popustio, dok je Petra ohrabren zaigrao kao preporođen. Uz snažno bodrenje publike, Francuz je dobio peti set s 8:6 i nakon iscrpljujuće borbe u pet setova koja je trajala gotovo četiri sata, doveo svoju reprezentaciju u vodstvo 1:0. Francuzi su dobili i drugu pojedinačnu igru. Marcel Bernard također je poslije borbe u pet setova pobijedio Franju Punčeca sa 2:6, 6:1, 0:6, 7:5, 6:3, iako je i u ovom susretu naš igrač bio bliži pobjedi. U petom setu je vodio, no u odlučujućim trenucima nije uspio sačuvati koncentraciju. Ponestalo mu je i kondicije, nije mogao zadržati inicijativu, diktirati njemu svojstven jak tempo i forsirati svoju poznatu igru *šetanja* protivnika po osnovnoj liniji. Bernard je u tom meču bio bolji, pa je pobijedio velikog protivnika, usprkos njegovoj dobroj igri.

Francuzima je trebao još samo jedan bod do pobjede, dok su naši igrači trebali dobiti sva tri susreta da bi se plasirali po četvrti put u finale europske zone Davis Cupa. U tom ključnom trenutku na scenu je stupio naš briljantni izbornik, ing. Pejo Lukinić. U hotelskom restoranu za vrijeme večere pjevala je glasovita francuska šansonjerka Edith Piaf, a iscrpljeni Punčec i Mitić sugerirali su da umjesto njih sutradan u igri parova nastupe Josip Palada i Stevan Laszlo, jer su nakon napornih borbi djelovali vrlo umorno. Međutim, naš izbornik Lukinić bio je kategoričan u svojoj nakani da baš Mitić i Punčec nastupe i u igri parova. I dok je Brugnon odmarao svoje asove Petru i Bernarda, Lukinić je za parove prijavio Mitića i Punčeca. Iako pod velikim opterećenjem nakon 0:2, Mitić i Punčec suprotstavili su se

francuskom paru Pierre Pellizzi i Bernardu Destremau. Petra i Bernard dobili su odmor pred eventualne odlučujuće pojedinačne susrete posljednjeg dana dvoboja. Igru parova, koja je trajala tri i pol sata, promatralo je na glavnom stadionu Roland Garrosa 12.500 gledatelja, a kako se u to vrijeme u Parizu održavala mirovna konferencija, na tribinama se našlo i mnogo stranih predstavnika, šefova vlada i ministara vanjskih poslova na čelu s Edenom, Molotovom, Gasperijem, Stetiniusom i drugima. Među njima su bili i jugoslavenski delegati dr. Vladimir Bakarić, Edvard Kardelj, Aleš Bebler, Milovan Đilas, Moša Pijade, msgr. dr. Svetozar Ritting, Vladimir Dedijer i drugi.

Igra parova bila je dinamična, vrlo zanimljiva, rezultat se stalno mijenjao, a na kraju, zahvaljujući velikom zalaganju, borbenosti i oštrim udarcima, pobjedu su slavili Punčec i Mitić 8:10, 8:6, 6:3, 7:5, 10:8. Konačna odluka tako je bila odgođena za treći dan susreta. Neuspjeh francuskog para otrijeznio je mnoge pretjerane optimiste. Njihova konačna pobjeda nije više bila tako sigurna. Zadnjeg dana natjecanja, potpuno koncentriran i miran, Mitić je igrao oprezno, s vrlo snažnim preciznim udarcima. Poene je nizao pogotovo svojim preciznim bekend udarcima, što je u konačnici dovelo do pobjede 6:3, 4:6, 3:6, 6:0, 6:3. U jednom trenutku petog seta, u kojem je Mitić dominirao, počeli su ga hvatati grčevi. Pomišljao je čak na predaju. Pogledavao je Punčeca kako ga iza ograde bodri: "Izdrži, Dragec!". "Znao sam da ukoliko dobijem Bernarda, Punčec ne može izgubiti. Odgovornost na meni bila je velika, no hvala Bogu, izdržao sam." (Kramer, 1973, desetljeća našeg tenisa, stranica broj 105).

Svojom pobjedom Mitić je izjednačio na 2:2. Očekivao se peti odlučujući meč između našeg Franje Punčeca i Yvona Petrea. Kasnije Punčec izjavljuje sljedeće:

Kada sam na suprotnoj strani ugledao suhonjavog i visokog Petrea kako stoji blijed i zamišljen, pomislio sam da ću ga moći pobijediti, iako sam znao da to neće biti lako. No, ja nikad nisam gubio vjeru u sebe. Uzdao sam se u svoje udarce i iskustvo. Nakon vodstva 2:1 i 4:2 pokušao sam ubrzati put do pobjede. No tada su mi ukradene neke važne lopte, suci su pogriješili na moju štetu i Petrea je dobio četvrti set 9:7. Imao sam čak tri meč lopte. Rezignirano sam sjeo na klupu i nisam htio nastaviti meč. Prekid je trajao nekoliko minuta, kada sam ipak na nagovor izbornika krenuo u arenu. (Kramer, 1973, stranica broj 104).

Punčec je u petom setu pojačao tempo. Čak je nekoliko puta povikao "Da li je i to aut?", aludirajući na pogreške sudaca koji su ga u četvrtom setu znatno oštetili. Dao je u tom meču sve od sebe. Pobjedom u dramatičnom petom setu 6:0 i osvajanjem trećeg odlučujućeg boda ostvario je jedan od najvećih podviga u hrvatskom športu.

Nakon prvog dana natjecanja, pri rezultatu 2:0 za Francusku, kada je publika već bila napustila stadion Roland Garrosa, u malom buffetu ispod srednje tribine nekolicina stručnjaka razgovarala je o tek završenim susretima. Na okupu su bili Cochet, Brugnon i još nekoliko teniskih dužnosnika, među kojima i naš izbornik ing. Pejo Lukinić. Henry Cochet tada je izrekao sljedeći kompliment: "Susret Petra - Mitić, bio je, po vrijednosti, meč iz vremena "mušketira". Bila je to najljepša igra koju smo u posljednjih petnaest godina gledali u Parizu."

Svi su se s njim složili, Petra je tada pobijedio Mitića, ali je isto tako mogao biti i pobijeden. Bio je to, kako je Petra kasnije priznao, *ubitačan* meč (Kramer, 1973, stranica broj 105). Francuz je na kraju te borbe bio toliko iscrpljen da je bilo očito kako sutradan neće moći igrati u parovima. Čak ni predah od jednog dana nije mu bio dovoljan da se odmori, što se jasno vidjelo trećega dana u borbi s Franjom Punčecom. Mitić je u tom susretu nastupio usprkos ozljedama. Naime, silazeći niz stepenice okliznuo se i pao, ozlijeđivši pri tom zglob na nozi. Ozljeda se u prvi trenutak činila bezopasnom, no Mitić ju je počeo osjećati već za vrijeme borbe s Petreom, pa je u igri parova i protiv Marcel Bernarda nastupio sa zavojem na gležnju. U trećem setu tog susreta bol je postala sve jača, a u četvrtom setu već mu je svaki korak predstavljao problem. Zglob je toliko otekao, da mu je onemogućavao kretanje.

3.2.2. ČETVRTI PUT U FINALU DAVIS CUPA EUROPSKE ZONE 1946.

Finale europske zone Davis Cupa 1946. godine održano je u Varbergu. Hrvatski igrači nastupili su protiv reprezentacije Švedske. Prvi su na teren izašli Bergelin i Palada, a zatim Johansson i Mitić. Naša vrsta bila je znatno hendikepirana zbog bolesti prvog reketa, Franjo Punčeca. Njega je prvog dana odlično zamijenio Josip Palada, zaigrao protiv Lennarta Bergelina, prvaka Švedske. Već je u prvom setu uspio sasvim nametnuti svoj način igre drugim dijagonalnim loptama, prisiljavajući Bergelina na obranu i onemogućivši mu razvoj igre na mreži, u kojoj je on inače bio vrlo uspješan. Naš tenisač bio je tehnički vrlo ujednačen u svim udarcima, raznovrstan, siguran u početnom udarcu pa njegova glatka pobjeda 6:2, 6:2, 6:3 ni u jednom trenutku nije došla u pitanje.

Drugi bod osvojili smo s mnogo napora. Torsten Johansson zaigrao je vrlo dobro, naročito na mreži. Dragutina Mitića takva je igra iznenadila te Šveđanin vodi s 2:0 po setovima. U trećem setu Mitić je napravio veliki preokret u igri. Počeo je izlaziti na mrežu, demonstrirajući pred švedskom publikom moderan i koristan tenis. Njegovi forhend i bekend bili su znatno jači od Johanssonovih. Mitić je to obilato koristio, što mu je donijelo dobru poziciju na mreži. Johansson je tako pobijeden svojim načinom igre, s obzirom da je u preostala tri seta osvojio samo tri gema. Konačni rezultat bio je 4:6, 1:6, 6:1, 6:2, 6:0.

U taboru naše reprezentacije zavladao je veliko veselje nakon zasluženog vodstva 2:0, nakon prvoga dana finalnog susreta. Igra parova bila je presudna. Naše boje branili su Mitić i Palada, a za Šveđane su nastupili Bergelin i Johansson. Prvi set dobili su vrlo lako domaćini. No, u drugom i trećem setu vrijednost naših igrača došla je do punog izražaja. Najuzbudljiviji je bio četvrti set. Šveđani su morali zaigrati na sve ili ništa. Četvrti set igrao se gem za gemom sve do 6:6, a svaki je igrač iskoristio svoj početni udarac. U trinaestom gemu četvrtoga seta naši su igrači odjednom popustili. Palada je izgubio svoj servis, što je rezultiralo sa 7:6 za švedski par. Bergelin je razmjerno teško osvojio svoj početni udarac i nakon nekoliko prednosti dobio četvrti set s 8:6 peti sa 6:2.

Trećega dana natjecanja Johansson je, svladavši Paladu 6:3, 6:4, 6:4, izjednačio stanje susreta na 2:2. Palada je bio neprepoznatljiv u odnosu na sjajnu igru kojom je deklasirao Bergelina prvoga dana susreta. Razočaran je izjavio:

U tenisu zbilja katkad ima neshvatljivih trenutaka. U susretu s Johanssonom osjećao sam se izvrsno, želio sam pobjedu više od svega. Nisam čak ni loše igrao, pa ipak, sve što sam poduzimao ispalo je naopako. Udarao sam loptu pravilno, no ona je bila ili preduga ili prekratka. Johanssonu su, međutim, uspijevali i oni "neizvedivi" potezi. Moj očaj je bezgraničan. (Kramer, 1973, stranica broj 107).

Tragedija naših igrača nastavila se i u petom setu u meču između Mitića i Bergelina. Naš je tenisač vodio s 2:0 u setovima, te 7:5, 6:3 i 2:0 u petom setu. Drugim riječima, bili smo ponovno vrlo blizu konačnoj pobjedi. Ali, tada je nastupila kriza za Mitića, i to jedna od najtežih koje mogu zadesiti športaša. Šveđanin izjednačava, te se igra gem za gemom sve do 8:7, kada Bergelin osvaja tri uzastopna gema. Time je, nažalost, završena dramatična i uzbudljiva borba u kojoj su naši tenisači više nego nesretno izgubili naslov europskih prvaka.

3.2.3. PETI PUT U FINALU 1947.

U prvom kolu Davis Cupa 1947. godine naša je vrsta bila slobodna, a u drugom kolu igrala je u Dublinu s reprezentacijom Irske. Bio je to lak dvoboj kojeg su naši igrači u ležernoj igri dobili. Za našu reprezentaciju nastupili su Dragutin Mitić, Josip Palada i Josip Šarić. Bilo je to drugi put da je naša momčad nastupala bez Franje Punčeca, koji je, zbog neslaganja s komunističkim režimom, u proljeće 1947. godine emigrirao u Egipat, gdje je trajno i ostao. Nakon prva dva dana natjecanja u Dublinu hrvatski su tenisači vodili s 3:0. Posljednjeg dana susreta, kada je već sve bilo odlučeno, Kemp je pobijedio Paladu, a Mc Hale je svladao Josipa Šarića.

U četvrt-finalu europske zone naši tenisači sastali su se s Belgijancima u Bruxellesu. Taj je susret bio prilično neizvjestan, zbog čega je očekivan s velikim nestrpljenjem.

Ždrijebom je odlučeno da se već prvoga dana sastanu dvojica najboljih igrača - Mitić i Washer. Washer je prvi krenuo u napad i dobio prvi set 6:4. U drugom setu ponovila se slika na terenu. Washer je imao više inicijative, efektivnim je potezima na mreži zaslužio osvajao poene te na kraju dobio i drugi set 6:3. Nakon toga je popustio, umoran od dobre igre u prva dva seta, te prepustio inicijativu Mitiću koji je vrlo lako sa 6:1 dobio treći set. Kad se već pomišljalo na preokret u igri, Washer se ponovno vratio, nizaio poen za poenom i odličnom igrom dobio četvrti set 6:3, a time i meč. Josip Palada je u svom susretu imao više uspjeha. Prvi set Palada je dobio sa 6:1, drugi je predahnuo i prepustio set protivniku rezultatom 4:6, a u sljedeća dva seta ponovno je preuzeo inicijativu u svoje ruke i dobio je oba rezultatom 6:3, 6:3.

Susret parova bio je pun neočekivanih obrata. Mitić i Palada s jedne, i Washer i Lacroix s druge strane, imali su svaki svoja dominantna razdoblja u igri. Prva dva seta dobili su Belgijanci 6:2, 6:1. No, u nastavku su Mitić i Palada zagospodarili situacijom te su oštrom i preciznom igrom doslovno *slomili* Washera i Lacroixa. Odnijeli su na kraju uvjerljivu pobjedu 2:6, 1:6, 6:1, 6:1, 6:2.

Mitić je izvanrednom igrom trećeg dana dvoboja gotovo *pregazio* solidnog Geelhanda 6:0, 6:3, 6:4. U posljednjem susretu s Belgijancima, Palada je također lako i brzo svladao Washera, koji bez dobivenog gema gubi i treći set. Konačni rezultat je 6:3, 6:2, 6:0 za Paladu.

Četvrt-finalne borbe u europskoj zoni Davis Cupa prošle su te godine bez iznenađenja. U polufinale su se plasirale Francuska i Čehoslovačka, te Jugoslavija i Južna Afrika. Prvi susret trebao se igrati u Pragu, a dvoboj između naših tenisača i Južnoafrikanaca u Zagrebu.

3.2.4. POLUFINALE U ZAGREBU

Polufinalni susret Davis Cupa Jugoslavija — Južna Afrika očekivao se u Zagrebu s velikim zanimanjem. Ždrijebom je odlučeno da najvažnija igra cijelog susreta bude na rasporedu već prvoga dana. Sastali su se Eric Sturgess i naš prvi reket Dragutin Mitić. Prva tri gema pripala su Sturgessu. Nakon 3:0 vodstva protivnika, Mitić se pokrenuo, pojačao svoju igru i izjednačio, ali je ipak izgubio prvi set 6:3. Drugi set završava u korist Mitića 7:5. U trećem setu postao je još agresivniji te mu je treći set pripao sa 6:2. Sturgess je potkraj četvrtog seta pokazivao vidne znakove umora, ali ga ipak osvaja. Peti set dobiva Mitić rezultatom 6:3.

Susret između Josipa Palade i drugog južnoafričkog reprezentativca Fannina počeo je vrlo živo i temperamentno. Naš igrač je otpočeka diktirao ofenzivnu igru i oštrim loptama efektno skupljao poene te je prvi set dobio 6:1, a drugi 6:4. U završnici borbe boljom, dopadljivijom i zrelijom igrom Palada je dobio treći set 7:5 i meč, što je nakon prvoga dana borbe s Južnoafrikancima bilo 2:0 za našu momčad.

U igri parova naši igrači gube u tri seta 3:6, 5:7, 5:7, ali je zanimanje za polufinalni susret, koji se igrao na lijepom stadionu na Šalati, bilo zaista veliko. Zagrepčani su i tom prigodom pokazali koliko vole tenis i kako su ponosni na svoje igrače. Trećega dana Mitić je povisio vodstvo naše vrste na 3:1 nakon što je svojom napadačkom igrom svladao Faninna 6:2, 6:3, 6:4. U posljednjoj borbi utakmice Sturgess je u pet setova pobijedi našeg Paladu, tako da je konačni rezultat bio 3:2, čime smo po peti puta postali finalisti europske zone Davis Cupa.

3.2.5. SLAVENSKO FINALE

Protivnik našim igračima u finalu bila je momčad Čehoslovačke, koja je iznad svih očekivanja s 4:1 gotovo *pregazila* francusku reprezentaciju u Pragu. Prvi čehoslovački reket Jaroslav Drobny, bio je u to doba u izvrsnoj formi, što je dokazao i u borbama s Destremeauom i Bernardom. Za finalni dvoboj naših i čehoslovačkih tenisača morale su se zbog velikog zanimanja nadograditi zapadne tribine. Tako je stadion na Šalati primio 7 000 gledatelja, koji su ispunili gledalište do posljednjeg mjesta. Na finalnu utakmicu europske zone Davis Cupa stigao je i veliki broj stranih novinara i dopisnika raznih europskih novinskih agencija, s obzirom da je naša reprezentacija u svijetu tenisa u to vrijeme već bila vrlo dobro poznata. Natjecanje su prenosile i tri radio-stanice: Zagreb, Beograd i Prag. Stadion na Šalati pružao je na dan početka susreta, u petak, 13. srpnja 1947., prekrasnu sliku.

Šarenilo zastava, krcate tribine i posebno raspoloženje kakvo se javlja samo na najvećim međunarodnim priredbama.

Prvi susret finalnog meča između Dragutina Mitića i Vladimira Černika počeo je u atmosferi punoj uzbuđenja i neizvjesnosti. Po prvom setu moglo se zaključiti da naš igrač neće imati težak posao s drugim čehoslovačkim predstavnikom. Mitić je bez posebnog naprezanja osvojio taj set 6:3, iskoristivši već prvu set loptu.

Međutim, u drugom setu došlo je do obrata. Mitić je izgubio svoj servis, a zatim, nakon što je Černik osvojio svoj, izgubio još jednom početni udarac. Bilo je 3:0 za Černika, no i to kao da nije bilo dovoljno našem igraču, koji je bez dobivenog poena izgubio i četvrti gem, zatim peti i šesti, a time i drugi set 6:0. Veliki igrač svjetske vrijednosti u tom dijelu igre jednostavno se nije mogao prepoznati. Treći set je dobio Černik 6:2, a tek je u četvrtom setu Mitić napokon primijenio ispravnu taktiku. Počeo je dobro, i bez gubitka poena osvojio je svoj servis, a zatim i Černikov. Uvjerljivo i superiorno je osvojio četvrti set 6:1! No, u petom setu Mitić je najprije prepustio Černiku njegov servis, a zatim na svoj poveo 3:0, ali mu to, nažalost, nije bilo dovoljno da dobije taj gem. Igrajući nedovoljno oštro i suviše oprezno, izgubio je svoj servis i tako propustio mogućnost da izjednači. U nastavku, kada je već bilo prekasno, počeo je mlako i sporo izlaziti na mrežu, no Černik ga je uspješno pasirao i na kraju dobio peti set 6:2.

Drugi meč igrali su Drobny i Palada koji je bio pod velikim pritiskom zbog neočekivanog poraza Mitića. Očito svjestan svoje superiornosti, Drobny je počeo samouvjeren i uzima set 3:6. Međutim, Palada ga je iznenadio upornim vraćanjem njegovih servisa i passing- šotovima. Na taj način naš je igrač razbio ofenzivu protivnika. Forsirao je igru na Drobnyjev bekend, i da se prije uspio osloboditi kompleksa veličine svog protivnika, pitanje je kako bi završio ovaj dvoboj. Na kraju je gost dobio drugi set 8:6. U trećem setu Palada je potpuno nadigrao svog protivnika i izborio set 6:2. Četvrti set pripao je Čehoslovaku 6:3. Tako su igrači Čehoslovačke povelili 2:0.

Drugi dan u igri parova doživjeli smo pravu katastrofu, i to ne samo zbog glatkog poraza, nego i zbog slabe igre našeg para Mitić - Palada. Bilo je očito da je glavni razlog neuspjeha ležao u nedovoljnim pripremama. Naš par je porazom 6:3, 6:1. 6:3 omogućio Čehoslovacima da nakon drugoga dana vode 3:0!

Trećega dana Mitić je zaigrao neusporedivo bolje nego prva dva dana natjecanja. Propustio je samo prvi Drobnyjev servis, a sve ostalo mu i oteo i dobio prvi set uvjerljivo 6:1. Drugi i treći set dobio je Drobny, četvrti set je u odličnoj igri pripao našem igraču. No, psihički i fizički napor bili su je preveliki, te Mitić ipak nije izdržao. Drobny je pobijedio u pet setova 1:6, 6:3, 6:4, 4:6, 6:1. Susret Palada - Černik nije održan jer Černik nakon velikih pobjeda nad Bernardom i Mitićem nije želio išta riskirati. Paladi se trebao suprotstaviti Smolinsky ali je publika toliko negodovala da je na kraju odigran ekshibicijski susret između Smolinskog i Josipa Šarića. No, bez obzira na poraz naših igrača od Čehoslovaka 4:0, nastup naših tenisača u finalu europske zone Davis Cupa bio je jedan od najvećih međunarodnih dometa našeg športa u 1947. godini.

3.2.6. RASPAD ZLATNE GENERACIJE 1949. – 1964.

U razdoblju od 1949. do 1964. naša je reprezentacija samo dva puta prodrla do trećeg kola natjecanja za Davis Cup. Bilo je to 1949. i 1963. godine. U tom razdoblju Mitić i Palada bljesnuli su samo još jednom, kada su 1949. godine na Šalati pobijedili reprezentaciju Švedske, nakon čega se naša reprezentacija raspala. Samo je Josip Palada ostao u ekipi. Franjo Punčec je emigrirao 1947. godine, a 1951. godine, nakon susreta s Njemačkom u Zagrebu, zemlju su napustili Dragutin Mitić i Milan Banović. Palada je za reprezentaciju igrao sve do 1956. godine, a posljednji nastup je odigrao protiv Engleske u Beogradu, u dobi od 44 godine. Idućih šest godina zaustavljeni smo u prvom kolu natjecanja, i to redom od Meksikanaca, Čehoslovaka, Danaca i Španjolaca. Izbornicima je bilo iznimno teško sastaviti momčad zbog nedostatka kvalitetnih igrača. Nijedna kombinacija nije dala kvalitetne rezultate, pa je 1959. godine pojava mladog i perspektivnog Bore Jovanovića izazvala veliki interes te je popraćena velikim nadama za budućnost. Svojom kvalitetom Jovanović je pokazao da uz dobro usmjerenje i pravilan razvoj može postati odličan igrač, sposoban da nastavi tradiciju koju su gradili Punčec, Mitić, Palada i Kukuljević.

U neslavnom razdoblju 1957. godine Meksiko pobjeđuje našu reprezentaciju u Beogradu 5:0. Protiv Čehoslovačke u Zagrebu, 1958. godine, naši opet gube 5:0 te osvajamo samo jedan set u igri parova. 1959. godine u Zagrebu gubimo od reprezentacije Danske 4:1. U Kopenhagenu 1960. godine Danska nas opet pobjeđuje 3:2, a dva utješna boda osvajaju Boro Jovanović i Ika Panajotović.

Početak šezdesetih Jovanoviću se, po svome talentu i mogućnostima, priključuje i lijevoruki Splitsanin Nikola Pilić. S njima počinje novo razdoblje Hrvatskog tenisa.

Crna serija ispadanja već u prvome kolu europske zone Davis Cupa završava 1961. godine u Splitu pobjedom nad Španjolskom 3:2. Dva boda u pojedinačnim ogleđima osvajaju Boro Jovanović i Vlado Presečki. Ove godine prvi se puta u Davis Cup natjecanju pojavljuje Nikola Pilić u paru s Borom Jovanovićem. Tada počinje novo razdoblje treće velike generacije hrvatskih tenisača.

Nepovoljan ždrijeb kroz godine

Poznata je istina da naša Davis Cup momčad u sastavu Pilić - Jovanović nikad nije imala sreće sa ždrijebom. Gotovo u pravilu morala je igrati s jakim protivnicima na njihovom terenu. Izuzetak je donekle bio susret protiv Brazila u Zagrebu 1967. godine, no tada je Jovanović bio na odsluženju vojnog roka, pa je nastupio samo u parovima. Godine 1963. Pilić i Jovanović su u prvom kolu Davis Cupa pobijedili Monaco u Splitu sa 5:0, a zatim u Zagrebu i reprezentaciju Austrije s istim rezultatom. U trećem su kolu, međutim, zaustavljeni od Švedske, koja ih je u Stockholmu pobijedila s 1:4. Isti scenarij ponovio se i godinu dana kasnije, kada smo nakon dviju pobjeda u Beogradu, protiv Luxemburga i Argentine, izgubili u trećem kolu u Manchesteru od reprezentacije Engleske. Taj se susret igrao na travi, gdje se Nikola Pilić očito bolje snašao, jer je pobijedio oba protivnika, Sangstera i Wilsona, dok je Boro Jovanović oba susreta izgubio. Igru parova izgubili su naši tenisači tek nakon borbe u četiri seta.

Nepovoljan ždrijeb imali smo i 1965. godine. U prva dva kola naši su reprezentativci uspjeli u Zagrebu bez gubitka i jedne partije eliminirati Maroko i Rodeziju, ali su zatim morali putovati u Pariz.

Ponovo prednost nad francuzima

U prvom kolu Davis Cupa 1969. godine sastali smo se u Mariboru po peti put s Francuzima i uspjeli povesti s 3:2 u omjeru međusobnih susreta. Savezni kapetan inž. Radmilo Nikolić postavio je taj put kao drugog igrača Nikolu Špeara. Bio je to smjeli potez. Željko Franulović zaigrao je, naime, izvrsno, te je na svojim leđima iznio sav teret borbe. Naša reprezentacija imala je u tom susretu u stvari samo jednog igrača, Franulovića, koji je s lakoćom, bez gubitka seta pobijedio Jauffreta i Gonina, dok je Špear oba svoja susreta izgubio glatko i s istim rezultatom 6:3, 6:2 6:1. Franulović je izvrsno igrao i u paru pa je i Špear zaigrao bolje i bio mu dostojan partner. No, nakon vrlo slabe igre Špeara u pojedinačnim susretima s Francuzima, savezni kapetan inž. Radmilo Nikolić nije više želio riskirati, pa je za susret drugoga kola Davis Cupa protiv reprezentacije Španjolske ponovno pozvao Boru Jovanovića.

Susret protiv Španjolske

Susret protiv Španjolske igrao se u Zagrebu, pa se tako brojnim zagrebačkim ljubiteljima tenisa nakon mnogo godina ponovno pružila prilika da vide jednu veliku priredbu. Gosti Šalate bili su wimbledonski pobjednik Santana i njegov mnogo mlađi, ali vrlo perspektivni kolega Orantes. Zanimanje za taj susret bilo je, razumljivo, vrlo veliko, pa se na improviziranim drvenim tribinama novog stadiona na Šalati skupilo mnogo ljudi, željnih dobre igre i pobjede naših reprezentativaca. Nažalost, naši su ih igrači razočarali, izgubivši taj susret. U cijelom dvoboju uspjeli su izboriti samo jedan jedini set.

3.2.7. U FINALU EUROPSKE A GRUPE 1970.

Nakon pune 23 godine čekanja, naši su se tenisači 1970. godine ponovno plasirali do finala A grupe europske zone Davis Cupa. Na putu do tog uspjeha Željko Franulović i Nikola Špear pobijedili su u Mariboru Poljsku s 3:2, u Dublinu Irsku s 5:0 i ponovno u Mariboru Rumunjsku s 3:2.

Naš tadašnji prvi reket, Željko Franulović, doslovno je briljirao, pobijedivši u Mariboru obojicu Rumunja: Nastasea sa 6:3, 3:6, 6:2, 6:1 te u posljednjoj partiji susreta Tiriaca, nakon što je ovaj već vodio s 2:0 u setovima. Tada je zbog mraka dvoboj prekinut, te se trebao nastaviti sutradan. Prekid je očito koristio našem Željku Franuloviću da se psihički pripremi i smogne snage da odlučno krene u borbu za treći pobjedonosni bod. Za njega je igra počinjala ispočetka, pa je uporno nižući poene u divnoj igri osvojio preostala tri seta i pobijedio Tiriaca s 1:6, 5:7, 6:4, 6:4 i 6:0, čime je donio Jugoslaviji konačnu pobjedu.

Finale A grupe protiv Španjolaca

Finalni susret A grupe europske zone Davis Cupa u Barceloni između naše i španjolske reprezentacije nije, s obzirom na snagu protivnika, dozvoljavao optimizam. Pitanje je bilo samo koliko će postići Željko Franulović protiv Santane i Orantesa, dok na našu konačnu pobjedu nitko nije niti pomišljao. Španjolci su dobili taj susret s 4:1, a jedini bod za Jugoslaviju osvojio je Franulović protiv Orantesa, kojeg je svladao s 5:7, 4:6, 6:4, 8:6, 6:2. Naš prvi reket igrao je izvrsno i protiv Santane. U prvom i drugom setu čak je vodio s 4 : 2, ali je na kraju ipak izgubio.

Neuspjeh u prvom kolu 1972.

S obzirom na vrlo povoljan ždrijeb, očekivalo se da će naša reprezentacija dati dostojan prilog proslavi pedesete obljetnice Teniskog saveza Jugoslavije i da će gledatelji na Šalati imati bogat program Davis Cup susreta. Trebalo je prije toga samo u prvom kolu u Warszawi svladati reprezentaciju Poljske. Sve je krenulo po zlu kada se razbolio Željko Franulović, pa je savezni kapetan inž. Radmilo Nikolić morao ponovno pozvati u momčad Nikolu Špeara, čija je forma bila nepoznanica. Susret u Warszawi počeo je lakom pobjedom Jovanovića nad Gasiorekom sa 6:3, 6:4, 6:3.

Izjednačenje za Poljsku postigao je novi igrač u momčadi Tadeus Nowicki, koji je s 3:1 pobijedio Špeara. Sutradan, u igri parova, Boro Jovanović je pokušao sve, ali njegov suigrač Špear nije igrao dobro pa su na kraju izgubili. Sve je odlučeno trećeg dana susreta, kada je 40-godišnji Gasiorek svladao Špear sa 6:2, 7:5, 5:7, 6:4. Kod rezultata 3:1 za Poljsku, Nowicki i Jovanović nisu završili meč zbog mraka, pa je službeni rezultat susreta ostao 3:1.

Poraz od Novog Zelanda na Šalati

U trećem kolu Davis Cupa u Zagrebu, od 18. do 20. svibnja 1973., naša se reprezentacija sastala s Novim Zelandom, za koji su nastupili Brian, Fairleii, Onny, Parun, odnosno isti igrači koji su 1968. godine poraženi na Šalati s 4:0. No, u međuvremenu Novozelanci su znatno napredovali i razvili se u iskusne i pouzdane turnirske borce. Naša reprezentacija prvi je put u nekoliko godina ponovno trebala zaigrati u najboljem sastavu, to jest s Nikolom Pilićem, Borom Jovanovićem i Željkom Franulovićem. No, neočekivana vijest iz Las Vegasa, da Nikola Pilić zbog nastupa na tamošnjem turniru otkazuje sudjelovanje u reprezentaciji, smanjila je naše šanse. Sav teret pao je na Boru Jovanovića i Željka Franulovića, još uvijek neoporavljenog od ozljede ramena, stoga naš poraz od 2:3 nije bio potpuno razočaravajući.

3.2.8. NOVI KONCEPT NATJECANJA

Godina 1981. presudna je radi uvođenja sustava natjecanja koji se prakticira do danas. Riječ je o svjetskoj grupi od 16 zemalja, koje se bore za prestižnu titulu pobjednika, dok su ostale nacije podijeljene po regionalnim zonama. Iste godine počinje i partnerstvo s NEC-om¹, koji postaje prvi sponzor natjecanja. Također se uvodi nagradni fond za pobjednike.

3.2.9. ZADNJE GODINE U SKLOPU JUGOSLAVIJE

Između 1975. i 1987. godine naši igrači nisu bili osobito sretne ruke s Davis Cupom. U tom vremenskom intervalu nismo uspijevali ostvariti značajnije rezultate. Nekoliko puta smo prošli u drugi krug natjecanja, međutim do pravih promjena na terenu dolazi tek pojavom nove generacije igrača. U reprezentaciju ulaze dva mladića koja su mnogo toga promijenila. To su bili Goran Ivanišević i Goran Prpić. Od 1988. do 1991. godine ovaj tandem nas tri puta vodi do polufinala skupine. U to vrijeme pod zastavom SFRJ naši momci nastupaju uz ostale tenisače iz bivše države.

1988. godine:

New Delhi, India - Jugoslavija 2:3

Beograd, Jugoslavija – Italija 4:1

Dortmund, Zapadna Njemačka – Jugoslavija 5:0

1889. godine:

Beograd, Jugoslavija - Danska 4:1

Split, Jugoslavija – Španjolska 4:1

Bastad, Švedska – Jugoslavija 4:1

1991. godine:

Zagreb, Jugoslavija - Švedska 4:1

Prag, Čehoslovačka - Jugoslavija 1:4

Pau, Francuska - Jugoslavija 5:0

Zanimljivo je reći pod kojim uvjetima se odvijalo polufinale između Francuske i Jugoslavije. U vrijeme polufinala Hrvatska je već proglasila neovisnost te Goran Prpić i Goran Ivanišević nisu više htjeli nastupati pod zastavom SFRJ te su tako odlučili odustati od nastupa u reprezentaciji. Francuzi su pobijedili, a Goran Ivanišević i Goran Prpić će ubuduće na Davis Cup natjecanju nastupati za reprezentaciju Republike Hrvatske.

¹ Northeast conference tennis

3.3. DAVIS CUP OD OSAMOSTALJENJA DO DANAS

3.3.1. DAVIS CUP OD OSAMOSTALJENJA DO OSVAJANJA DAVIS CUPA

1993. godine:

Harare, Zimbabve - Hrvatska 2:3

Wayne Black- Goran Ivanišević 4:6, 2:6, 2:6, Byron Black- Goran Prpić 6:4, 7:6 (3), 6:4, W. Black, B. Black - Ivanišević, Prpić 7:6(4), 7:6(5), 7:6(3), B. Black - Ivanišević 4:6, 2:6, 2:6, W. Black- Prpić 4:6, 3:6, 0:6

Kopenhagen, Danska - Hrvatska 3:2

F. Fetterlein - Goran Ivanišević 4:6, 2:6, 2:6, Kenneth Carlsen - Goran Prpić 7:6(3), 6:3, 4:6, 3:6, 7:5, K. Carlsen, M. Christensen - Ivanišević, Prpić 6:3, 6:4, 3:6, 6:7(4), 6:4, K. Carlsen – Ivanišević 7:6(7), 57, 2:6, 5:7, Fetterlein - Prpić 6:4, 6:3, 2:6, 6:5 (30: 15) zbog ozljede Prpić predaje.

1994. godine:

Zagreb, Hrvatska - Norveška 3:2

Goran Ivanišević- A. Haaseth 6:2, 6:0, 6:1, Saša Hirszon – Christian Ruud 1:6, 7:6(5), 67(6), 1:6, Ivanišević, Hirszon - Ruud, Bent Ove Pedersen 2:6, 6:7(4) , 7:5, 6:4, 11:9, Ivanišević- Ruud 6:3, 4:6, 6:2,3:6, 5:7, Hirszon - H. Koll Frafjord 6:3, 6:2, 7:6 (13)

Porto, Portugal - Hrvatska 0:4

Igor Šarić - N. Marques 6:3, 6:3, 3:6, 6:4, Goran Ivanišević - E. Couto 6:2, 5:7, 7:5 zbog ozljede Couto predaje, Ivanišević, SašaHirszon- J. Cunha Silva, N. Marques 6:4, 6:2, 6:4, Ivanišević- N. Marques 6:3, 7:5, E. Couto - Šarić 6:1, 3:2 nedovršeni meč

1995. godine:

Karlsruhe, Njemačka – Hrvatska 4:1

Michael Stich - Goran Ivanišević 7:6(3), 4:6, 6:1, 6:4, Boris Becker - Saša Hirszon 6:4, 6:1, 6:3, Becker, Stich - Ivanišević, Hirszon 6:4, 7:6(3), 7:5, Ivanišević - Markus Zoecke 6:4, 7:6(4), Stich – Hirszon 7:6(4), 7:6(4)

New Delhi, Indija - Hrvatska 3:2

Leander Paes- Saša Hirszon 6:3, 6:3, 6:4, Mahesh Bhupathi- Goran Ivanišević 4:6, 4:6, 4:6, L. Paes, M. Bhupathi- Ivanišević, Hirszon 4:6, 7:5, 6:3, 7:6(3), Paes- Ivanišević 6:7(4), 4:6, 7:6(3), 6:4, 6:1, M. Bhupathi – Hirszon 7:6(4), 3:6, 4:6

1996. godine:

Dubrovnik, Hrvatska – Ukrajina 5:0

Goran Ivanišević - A. Rybalko 6:0, 7:6(5), 6:7(4), 6:3 , Saša Hirszon -D. Poliakov 6:2, 6:0, 6:3, Ivanišević, Hirszon- Poliakov, Rybalko 7:6(2), 6:3, 6:2, Igor Šarić- V. Trotzko 6:3, 6:4, Goran Orešić - S. Yaroshenko 6:1, 7:6(10)

Split, Hrvatska - Australija 1:4

Saša Hirszon - Mark Philippoussis 2:6, 3:6, 2:6, Goran Ivanišević - Jason Stoltenberg 6:4, 3:6, 6:3, 67(5), 2:6, Ivanišević, Hirszon - Mark Woodforde, Patrick Rafter 3:6, 2:6, 4:6, Goran Orešić - Philippoussis 1:6, 4:6, Hirszon - Stoltenberg 6:2, 6:2

1997. godine:

Osijek, Hrvatska - Maroko 5:0

Saša Hirszon - Karim Alami 6:4, 6:1, 6:3, Goran Ivanišević - Hicham Arazi 6:2, 6:2, 6:7, 6:2, Ivanišević, Hirszon - Alami, Arazi 6:2, 6:3, 6:3, Hirszon - Arazi 6:2, 7:5, Ivanišević- Alami 6:1, 6:1

Graz, Austrija – Hrvatska 3::2

Gilbert Schaller- Goran Ivanišević 6:3, 6:4, 6:7(2), 2:6, 3:1 Ivanišević predao zbog ozljede, Thomas Muster - Saša Hirszon 6:0, 6:-1, 3:6, 6:1, Muster, Plamberger - Ivanišević, Hirszon 5:7, 2: 6, 2:6, Muster Ivanišević 67(5), 7:5, 6:7(5), 6:2, 5:7, Schaller- Hirszon 6:3, 6:3, 7:5

1998. godine:

Helsinki, Finska – Hrvatska 3:2

Ville Liukko - Ivan Ljubičić 4:6, 6:4, 7:5, 6:4, Saša Hirszon - Tuomas Ketola 6:4, 3:6, 6:0, 7:6(5), Ketola, Liukko - Ljubičić, Hirszon 6:2, 3:6, 4:6, 6:3, 6:4, Ketola - Ljubičić 6:3, 6:3, 6:3, Željko Krajan - Liukko 7:5, 7:6 (3)

Oslo, Norveška – Hrvatska 2:3

Christian Ruud - Lovro Zovko 7:6(5), 6:4, 6:1, Ivan Ljubičić – Jan Frode Andersen 6:4, 6:4, 67(5), 6:4, Ljubičić, Zovko - Andersen, Ruud 6:4, 3:6, 6:2, 3:6, 8:6, Ljubičić- Ruud 6:1, 6:1, 6:3, Andersen - Zovko 6:2, 6:3

1999. godine:

Bukurešt, Rumunjska – Hrvatska 3:2

Adrian Voinea - Ivan Ljubičić 6:1, 6:4, 6:7(1), 7:6 (5), Andrei Pavel- Željko Krajan 7:6(5), 6:2, 6:0, Pavel, Gabriel Trifu- Ljubičić, Lovro Zovko 7:6(5), 7:6(5), 7:5, Zovko- Ionut Moldovan 5:7, 6:1, 6:2, Ivan Beroš - Trifu 6:3, 6:2

Zagreb, Hrvatska – Portugal 1:4

Nuno Marques - Ivan Ljubičić 6:4, 6:4, 3:6, 6:3, Joao Cunha-Silva-Željko Krajan 7:6(4), 6:2, 6:2, Emanuel Couto, Marques - Ljubičić. Lovro Zovko 6:7(4), 4:6, 7:6(8), 6:4, 6:2, Zovko - Bernardo Motta 6:7(4), 6:4, 6:4, Joao Cunha - Silva - Mario Ančić 6:4, 6:1

2000. godine:

Jurmala, Latvija – Hrvatska 0:5

Goran Ivanišević - Girts Dzeldes 6:1, 6:4, 6:4, Ivan Ljubičić- Andris Filimonovs 7:6 (0), 7:6(6), 6:4, Ivanišević, Ljubičić – Filimonovs, Dzeldes 6:4, 3:6, 6:3, 6:2, Mario Ančić - Raimonds Sproga 6:3, 6:4 Lovro Zovko - Ivo Lagzdins 6:3, 6:4

Dublin, Irska – Hrvatska 0:5

Goran Ivanišević - Owen Casey 7:5, 4:6, 6:2, 6:2, Mario Ančić - Scott Barron 4:6, 6:1, 6:4, 6:4, Ivanišević, Ivo Karlović - Casey, Barron 6:7(5), 6:2, 6:1, 6:1, Karlović - Conor Niland 4:6, 6:3, 6:4, Lovro Zovko - Casey 1:6, 6:4, 7:5

Rijeka, Hrvatska – Obala bjelokosti 5:0

Goran Ivanišević - Claude N'Goran 6:4, 6:4, 6:3, Ivan Ljubičić - Valentin Sanon 6:3, 7:6(6), 6:3, Ivanišević, Ivo Karlović – Ilou Lonfo, N'Goran 6:4, 6:7(5), 4:6, 6:0, Mario Ančić - Sanon 7:5, 6:2, Karlović- N'Goran 6:4, 6:1.

U časopisu *Tenis – časopis hrvatskog tenisa* iz studenog 2000., novinar Mario Kuss piše sljedeće:

Tri susreta i petnaest pobjeda, završna je bilanca naše Davis Cup vrste u 2000. godini. Posljednji čin zbilo se u Rijeci protiv simpatičnih momaka iz Obale bjelokosti. Goran i ostali dečki napuštaju Drugu euro-afričku zonu u kojoj im, objektivno, nikad i nije bilo mjesto. Na redu su Prva zona i proljetni sraz s Austrijom koja, istina, više nema blistavih zvijezda poput jednoga Thomasa Mustera ili Gilberta Schallera, ali će nam suprotstaviti sve boljega i opasnijeg Stefana Koubeka i više nego solidnog Markusa Hipfla. Našu vrstu napokon, dakle, očekuje pravi ispit. (Kuss, 2000.)

Gordan Grabovec u istom časopisu predviđa pobjedu nad Austrijom:

Hrvatska Davis Cup reprezentacija više nije na teniskoj periferiji. U trećem kolu Druge euro-afričke zone u Rijeci je pobijedila Obala bjelokosti s maksimalnih 5:0. U 2001. godini hrvatski muški tenis može se vratiti u elitni razred - Svjetsku skupinu. Tamo gdje je bio prije »Rizvanbegovićeve ere«. Potrebne su dvije pobjede - protiv Austrije na domaćem terenu u travnju i protiv jedne od poraženih reprezentacija iz prvoga kola Svjetske skupine, potkraj rujna. S malo sreće pri ždrijebu, Goran Ivanišević, Ivan Ljubičić, Mario Ančić i Ivo Karlović to mogu. Rijeka je pokazala pravi put! (Grabovec, 2000.)

Tenis – časopis hrvatskog tenisa također donosi intervju s Nikolom Pilićem, u kojem Pilić između ostalog izjavljuje da je "Goran vođa ove reprezentacije, bez obzira što sam ja odsad na

klupi. Imamo reprezentaciju s velikim potencijalom i odličnom atmosferom. Mi se zabavljamo, ali i odlično radimo. U takvoj atmosferi užitek je raditi." (Pilić, 2000.)

2001. godine:

Pula, Hrvatska - Austrija 4:1

Goran Ivanišević - Stefan Koubek 6:4, 6:3, 7:6(3), Julian Knowle - Ljubičić 6:4, 7:6(5), 7:6(3), Ivanišević, Ljubičić - Knowle, Jurgen Melzer 6:4, 7:6(7), 4:6, 6:3, Ljubičić- Koubek 5:7, 6:3, 7:6(3), 6:, Mario Ančić- Clemens Trimmel 4:6, 6:3, 7:6(4)

Tenis – časopis hrvatskog tenisa, iz travanja 2001. donosi sljedeće članke:

Goran Ivanišević strahovito je motiviran za nastup u reprezentaciji. "Kada bi barem u nas bilo tako", priznat će austrijski izbornik Gunter Bresnik nakon pulskih 1:4, aludirajući na otkaz Markusa Hipfla. Ta je pobjeda mladiće Nikole Pilića dovela do Talijana koji su, pak, susret s Hrvatskom osigurali s drugom postavom, pobijedivši Finsku. Luzzi i Navarra, objektivno, nisu kalibar Gaudenzija, Sanguinettija ili Pozzija, koji i dalje bojkotiraju vrstu."Bez obzira hoće li će za Talijane igrati najbolji ili ne, očekujemo pobjedu", bez imalo će ustezanja ustvrditi Pilić koji i u svojoj 38. sezoni Davis Cupa ponovo čuti onaj stari žar s kojim je Nijemce tri puta doveo do toga naslova. (Kuss, 2001.)

Znatno bolja igra nego prvog dana, začinjena odličnim servisom, "Ljubi" je donijela najveću pobjedu u Davis Cupu. "Ova mi pobjeda mnogo znači. Nakon poraza prvog dana i izgubljena prvog seta, poraz bi ostavio neugodan trag. (. . .) Imamo veliku šansu za najveći uspjeh hrvatske DC reprezentacije. Imali smo sreće i sa ždrijebom, a sada imamo i najkvalitetniju momčad u odnosu na prethodne, te kapetana koji je tri puta bio pobjednik DC-a". (Horvat, 2001.)

Rim, Italija – Hrvatska 2:3

Filippa Volandri - Goran Ivanišević 6:2, 7:6(4), 0:6, 6:4, Ivan Ljubičić - Federico Luzzi 6:4, 6:2, 6:1, Ivanišević, Ljubičić – Giorgio Galimberti, Mose Navarra 6:7(6), 3:6, 7:6(5), 6:2, 6:4, Ivanišević - Luzzi 7:6(4), 6:3, 6:4, Volandri- Ivan Vajda 6:2, 6:4

2002. godine:

Zagreb, Hrvatska, Njemačka 4:1

Rainer Schuettler - Ivan Ljubičić 5:7, 7:6(3), 6:3, 7:6(5), Goran Ivanišević - Nicolas Kiefer 7:6(3), 6:3, 6:4, Ivanišević, Ljubičić - Michael Kohlmann, David Prinosi! 6:4, 6:4, 7:5, Ivanišević - Shuettler 6:4, 7:6(4), 7:6(5), Ljubičić - Kiefer 7:6(1), 6:4

Buenos Aires, Argentina – Hrvatska 3:2

Gaston Gaudia- Ivan Ljubičić 7:6(5), 6:2, 6:3, Juan Ignacio Chelah - Ivo Karlović 5:7, 6:4, 6:4, 6:2, Goran Ivanišević, Ljubičić – Lucas Arnold, Guillerma Canas 4:6, 2:6, 6:3, 6:0, 8:6, Ljubičić- Chela 6:3, 1:6, 7:6(5), 6:4, Gaudia - Karlović 6:4, 6:4, 6:2

2003. godine:

Zagreb, Hrvatska – 4:1

Ljubičić - Mardy Fish 7:5, 6:3, 6:4, James Blake - Mario Ančić 6:1, 6:2, 7:6(5), Goran Ivanišević, Ljubičić - Blake, Fish 3:6, 4:6, 6(4), 6:4, 6:4, Ljubičić - Blake 6:3, 6:7(5), 6:4, 6:3, Ančić – Taylor Dent 7:6(5), 3:6, 7:6(10)

Valencia, Španjolska – Hrvatska 5:0

Juan Carlos Ferrero - Mario Ančić 6:2, 6:4, 7:6(1), Carlos Moya - Ljubičić 6:7 (5), 6:1, 6:4, 6:4, Alex Corretja, Albert Costa - Ljubičić, Lovro Zovko 6:2, 6:3, 6:4, Costa - Ljubičić 6:3, 6:4, Corretja - Ančić 7:5, 6:3

Uz gred rečeno, u mogućnosti toga mladića iz dalmatinske teniske dragu/jamice moći će se uvjeriti i domaći ljubitelji tenisa jer bi »Super Mario« imao biti jednim od aduta u zagrebačkom Davis Cup susretu protiv Amerikanaca početkom veljače. No, u spomenutom će spektaklu u prvome planu, naravno, ipak biti povratak na veliku pozornicu neponovljivoga Gorana Ivaniševića, koji upravo u Zagrebu najavljuje prekid gotovo desetomjesečne stanke zbog operacije ramena. »Sve je u redu, sigurno ću zaigrati u paru«, rekao nam je potkraj prosinca Goran, koji s nestrpljenjem očekuje novu sezonu, kada će napokon ponovo zaigrati na terenima najdražeg mu All England Cluba. (Kuss, 2003.)

2004. godine:

Metz, Francuska – Hrvatska 4:1

Arnaud Clement- Mario Ančić 6:4, 6:3, 6:3, Ivan Ljubičić – Thierry Ascione 7:5, 6:4, 6:4, Nicolas Escude, Michael Llodra - Ančić, Ivo Karlović 6:1, 7:6(5), 6:3, Clement - Ljubičić 6:2, 3:6, 7:6(3), 6:4, Escude - Karlović 7:6(5), 6:2

Rijeka, Hrvatska – Belgija 3:2

Ljubičić - Gilles Elsenner 7:6(6), 7:5, 6:4, Mario Ančić - Olivier Rochu 6:3, 7:6 (2), 6:1, Ljubičić, Ančić - Dick Norman, Kristof Vliengen 6:7 (8), 6:4, 6:7 (1), 6:3, 7:5, Rochus - Saša Tuksar 4:6, 6:3, 6:3, Elsenner- Ančić 7:6(4), 2:1 (Ančić predaje)

3.3.2. POBJEDNICI 2005. GODINE

Pobjednički niz:

SJEDINJENE DRŽAVE- HRVATSKA, Carson, Kalifornija, 4.-6. ožujka 2:3

Andre Agassi - Ivan Ljubičić 3:6, 6:6 (o), 6:3, Andy Roddick- Mario Ančić 4:6, 6:2, 6:1, 6:4, Bob Bryan, Mike Bryan - Ivan Ljubičić, Mario Ančić 6:3, 6:7(8), 4:6, 4:6, Roddick- Ljubičić 6:4, 3:6, 6:7 (11), 7:6 (7), 2:6 B. Bryan- Roko Karanušić 6:2, 3:6, 6:1

HRVATSKA- RUMUNJSKA, Split, 15. - 17. lipnja 4:1

Mario Ančić- Andrei Pavel 6:1, 4:6, 6:4, 3:6, 4:6, Ivan Ljubičić- Victor Hanaescu 6:3, 6:2, 7:6 (3), Ljubičić, Ančić- Pavel, Gabriel 5:7, 6:4, 6:7(9), 6:4, 6:4, Ljubičić- Pavel 6:3, 6:4, 6:3, Ančić- Hanaescu 7:6 (3), 7:6(8)

Split ulazi u povijest - Hrvatska Davis Cup reprezentacija po prvi puta će zaigrati u polufinalu Svjetske skupine - Ivan Ljubičić, Mario Ančić, Ivo Karlović i ostalo društvo nastavlja putem gdje su davne 1939. godine stali hrvatski teniski mušketiri igrajući tada za reprezentaciju bivše države. (. . .) Priča se nastavlja 66 godina kasnije, a australsku će zamijeniti ruska reprezentacija. Uloga favorita, ponajprije zbog iznimno brze podloge koja odgovara našim igračima, ovog je puta na strani škvadre Nikole Pilića. Zanimljivo, šjor Niko rođen je upravo te velike 1939. godine i to 27. kolovoza, samo jedan dan nakon susreta s Australcima. Još jedna igra brojki ... (Kuss, 2005.)

Korak do raja? Da, korak do raja. Nikad nećemo imati veću priliku. Nakon što smo načinili senzaciju u Carsonu, nešto veliko. Najveće ... Davis cup: Hrvatska - Rumunjska 4:1 Naši tenisači prvi put u povijesti polufinalisti najvećega svjetskog natjecanja!! (Bertičević, 2005).

HRVATSKA- RUSIJA, Split, 23.-25. rujna 3:2

Mario Ančić- Nikolaj Davidenko 5:7, 4:6, 7:5, 4:6, Ivan Ljubičić- Mihael Južni 3:6, 6:3, 6:4, 4:6, 6:4, Ljubičić, Ančić- Igor Andreev, Dmitri Tursunov 6:2, 4:6, 7:6(5), 3:6, 6:4, Ljubičić - Dividenko 6:3, 7:6(6), 6:4, Ivo Karlović- Tursunov 4:6, 4:6

SLOVAČKA- HRVATSKA, Bratislava, 2.-4. prosinca 3:2

Karol Kučera- Ivan Ljubičić 6:3, 6:4, 6:3, Dominik Hrbaty - Mario Ančić 7:6(4), 6:3, 6:7(4), 6:4, Ljubičić, Ančić- Hrbaty, Mihael Mertinak 6:7(5), 6:3, 7:6 (5), Hrbaty- Ljubičić 4:6, 6:3, 6:4, 3:6, 6:4, Ančić - Mertinak 7:6(1), 6:3, 6:4

Otišli su dečki do kraja staze kojom je potkraj tridesetih kročio kvartet hrvatskih mušketira. Punčec, Palada, Kukuljević i Mitić zastali su te 1939. na dva koraka prije kraja. Šezdesetšest godina poslije Sibamac Arena klicala je Hrvatima. Pobjednički poen za san "svih snova" autorsko je djelo Marija Ančića. U meču što je nudio "sve ili ništa" Super Mario nadvladao je suparnika, no i ogroman pritisak uloge favorita. Svršetak velike epizode nagoviještene senzacionalnom pobjedom u Carsonu. I upravo je taj uspjeh nad američkim "dream teamom" odredio ovogodišnju sudbinu naše vrste. (Kuss, 2005. /2006.)

Posebno emotivan opis borbe i pobjede u Bratislavi donosi u već spomenutom časopisu *Tenis – časopis hrvatskog tenisa* novinar Neven Bertičević:

(. . .) Prvi je dan prošao poput svih prethodnih ove sezone. Ivan je pobijedio, Mario izgubio - savršeno za glasovitu Pilićevu rečenicu: "Kad već nismo povelili 2:0, onda je najbolji rezultat nakon prvog dana 1:1". Ančić je, tvrdili su kritičari, bio previše pasivan. Daleko od crte, što je Hrbatyju dalo veliku prednost. Ima, naravno, nešto u tome, ali podatak da Ančić u četiri seta nije imao break loptu, reći će nešto i o igri najboljeg Slovačka. Hrbaty, govorio je Ančić prije meča, "ne može iznenaditi, sve znam

o njemu". A nakon meča ... "Iznenadio me servisom. Samo to. Brilljantno je to radio i vjerojatno je to presudilo." (. . .) Nedjeljno buđenje bilo je naporno. Ljubi se ukočio vrat, negdje oko 11 .00, izgledi za nastup bili su - nikakvi. (. . .) Bio je to dan u kojem je Mario Ančić morao odrasti. Razlika u rangu bila je ogromna, Mario je znatno bolji tenisač od Mertinaka, ali ovo je, kako je poslije rekao Goran Ivanišević, "peti presudni meč finala Davis Cupa". (. . .) Iako se činilo da se oslobodio i skinuo uteg s leđa, Mertinak je pao, jednako kao u paru. Pao je u tie-breaku kojeg je Ančić odigrao savršeno. "Bio sam spreman igrati peti, odlučujući meč . Stalno mi se to motalo po glavi. Razgovarali smo o tome, 'slagali ' taktiku." Samo na trenutak smo opet teško disali kad je Mario izgubio break viška u trećemu setu. No, odmah se vratio na početak. Ostao je još gem. Svaki poen poput vječnosti , stanke između poena osobito duge. Mario je teško disao, uporno tražio ručnik, mijenjao lopte. Klupa - u transu. I kad je Mario došao do tri meč-lopte, rekao sam nekome „Kad Mario potegne prvi servis ja ulijećem u teren. Ako promaši, vratit ću se natrag". Prvi put se vratio, drugi put nije morao. Mertinak je izbacio loptu, a Ivan ... Bio sam mu u krilu prije negoli je ta lopta izišla. Noć u kojoj se nije spavalo! Ili - malo. Neki su slavili, novinari su pisali, igrači se pripremali za doček u Zagrebu. Slika što ću je pamtiti ona je Nikole Pilića , Ivana Ljubičića, Maria Ančića, Gorana Ivaniševića i Ive Karlovića u zagrljaju, uz najveći momčadski trofej svjetskoga tenisa. Tko je mogao vjerovati da će Hrvatska u pet godina iz treće lige - ispuniti san. San svih generacija. Priča koju je, zapravo, nemoguće napisati onako kako se stvarno dogodila. San. San svih snova! (. . .) Prvi sudar s čudesnim trofejom teškim 18 kilograma, i koji se sklapa, dočekali smo u bratislavskom dvorcu u srijedu navečer na gala-večeri ITF-a za novinare i neke domaće uzvanike. Najveća je gužva bilo oko trofeja. Svi su se željeli fotografirati s peharom kojeg je izvjesni gospodin i tenisač Dwight Davis donirao 1900. (. . .) Nakon fenomenalne pobjede u Bratislavi slavlje se u još većem obimu nastavilo i dan poslije - u Zagrebu na trgu bana Jelačića! Deseci tisuća Zagrepčana i svih ostalih koji su se zatekli na Trgu ovacijama je dočekalo osvajače kupa! Već u zračnoj luci u Velikoj Gorici priređen je mali doček tenisačima, ali prava veselica nastupila je kad su tenisači stigli na Trg. Nakon nogometaša, rukometaša, skijaša i tenisači su u momčadskom sportu dočekali veliki trenutak javnoga priznanja i podrške. Cijeli trg je bio u prepoznatljivim kockastim crveno-bijelim dresovima nogometne reprezentacije, bile su tu i zastave, te neizostavni navijački dekor - baklje (koje je netko uspio prošvercati i u dvoranu u Bratislavi!). Ivan, Mario, Goran i Ivo iako besprijekorno elegantni u odijelima uživali su u slavlju i spremno pozirali. (Bertičević, 2005. / 2006.)

4. ZAKLJUČAK

Prvi zapisi o tenisu sežu još iz starog Rima, Grčke i Egipta. Kasnije je kroz povijest tenis bio izrazito popularan na europskim dvorovima, preko kojih je pronašao put do šire populacije. Osobito je za razvoj tenisa značajna Engleska, u kojoj se i danas koristi prvi izvorni naziv za ovaj sport – *lawn tennis*.

Cilj ovoga rada bio je opisati sudjelovanje hrvatskih tenisača kroz povijest na najprestižnijem ekipnom natjecanju – Davis Cupu. Prvo Davis Cup natjecanje održano je 1900. godine, a svoje ime duguje priznatom američkom tenisaču, ujedno i darovatelju kupa, Dwightu Filleyu Davisu.

1927. godine u Zagrebu održao se prvi nastup hrvatskih igrača na Davis Cup natjecanju. Kasnije kroz stoljeće Hrvatska je bila čest domaćin i finalist Davis Cupa, što ju čini značajnom članicom u tradiciji i nasljeđu ovog natjecanja.

U zlatnim godinama hrvatskog tenisa na Davis Cupu, od 1936. do 1947., Punčec, Palada, Mitić i Kukuljević čak pet puta su došli do završnice turnira. Time je stvorena osnova za daljnji razvoj Hrvatske kao značajne sudionice na teniskim natjecanjima, ali i tradicija bijelog sporta u Hrvatskoj ne samo u zlatnim, nego i u teškim godinama naše povijesti. Naime, samo petnaestak godina nakon osamostaljenja, Ivanišević, Ljubičić, Ančić i Karlović pod vodstvom Nikole Pilića osvajaju prvi Davis Cup pehar za Hrvatsku. Time je potvrđen uspjeh prve zlatne generacije, ali i otvoren put za daljnje uspjehe naših igrača na ovom prestižnom natjecanju.

LITERATURA

- Bertičević, N. (Broj 25, rujan 2005). *Tenis – časopis hrvatskog tenisa*, Zagreb
- Bertičević, N. (Broj 26/27, prosinac 2005. / siječanj 2006). *Tenis – časopis hrvatskog tenisa*, Zagreb
- Grabovec, G. (Broj 5, travanj 2001). *Tenis - časopis hrvatskog tenisa*, Zagreb
- Horvat, Z. (Broj 5, 2001). *Tenis - časopis hrvatskog tenisa*, Zagreb
- Intervju s Nikolom Pilićem. (Broj 5, travanj 2001). *Tenis - časopis hrvatskog tenisa*, Zagreb
- Kramer, F. (2007). *Hrvatska Davis Cup*, Zagreb, Topical
- Kramer, F. (1973). *Desetljeća našeg tenisa*, Zagreb, Teniski savez Hrvatske
- Kramer, F. (1997). *Hrvatski tenis*, Zagreb, Teniski savez Hrvatske.
- Kuss, M. (Broj 3, studeni 2000). *Tenis - časopis hrvatskog tenisa*, Zagreb
- Kuss, M. (Broj 5, 2001). *Tenis - časopis hrvatskog tenisa*, Zagreb
- Kuss, M. (Broj.14/15, prosinac 2002 / siječanj 2003). *Tenis – časopis hrvatskog tenisa*, Zagreb
- Kuss, M. (Broj 25, rujan 2005). *Tenis – časopis hrvatskog tenisa*, Zagreb
- Kuss, M. (Broj 26/27, prosinac 2005. / siječanj 2006). *Tenis – časopis hrvatskog tenisa*, Zagreb